

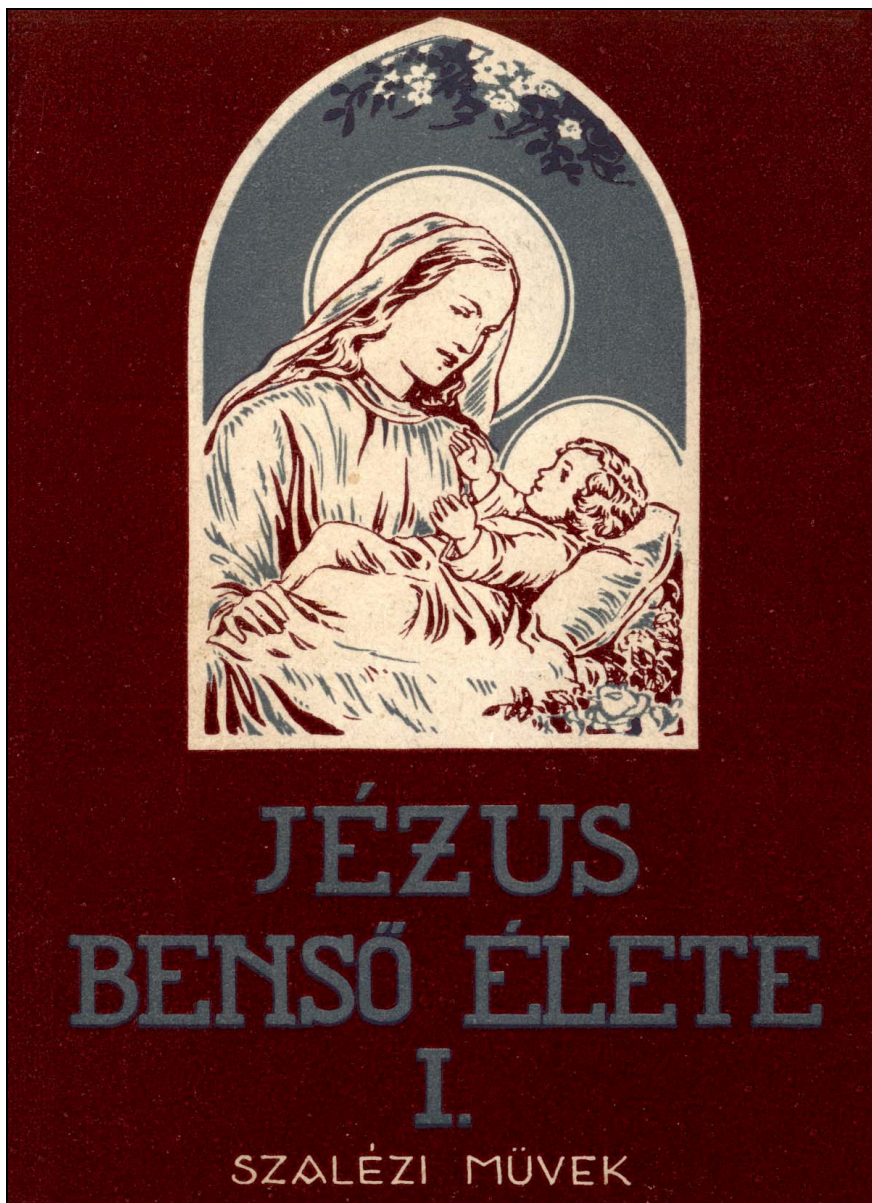
Baij Mária Cecília

Jézus benső élete

I. Jézus gyermeksége

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Bajj Mária Cecília

szentbenedekrendi apátnő magánkinyilatkoztatásai

Jézus benső élete

I. Jézus gyermeksége

Nihil obstat.

Carolus Szitkey Soc. Sal.

cursor dioecesanus.

Imprimatur.

No. 3215/1944.

Vacii, die 2-a Junii 1944.

† Josephus

Episcopus

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1944-ben jelent meg a Szalézi Művek kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
Előszó.....	5
Előszó.....	5
A kinyilatkoztatások célja.....	5
Bajj Mária Cecília.....	6
A kinyilatkoztatások sorsa.....	6
A kinyilatkoztatások bírálata.....	7
Hogyan kell olvasni ezeket a kinyilatkoztatásokat?.....	9
A mi Urunk és Üdvözítőnk benső élete, megtestesülésének első pillanatától kereszthaláláig	11
Isten szolgálójának bevezetése.....	11
Az Üdvözítő előszava.....	11
Az Üdvözítő benső élete gyermeksége alatt.....	13
Első rész: A Szűzanya méhében.....	13
Megtestesülés.....	13
A testté lett Ige önfeláldozása.....	13
Az első szenvedések.....	13
Jézus Szívének első dobbanásai.....	13
Szenvedések és örömök.....	14
Jézus szenvedéseinek végtelen értéke.....	14
Az érzékek szenvedése.....	15
A látóérzék szenvedése.....	15
A hallóérzék szenvedése.....	16
Az Üdvözítő uralkodásának kétféle módja.....	17
A nyelv szenvedése.....	17
A szaglóérzék szenvedése.....	19
A tagok szenvedése.....	20
Az ízlés szenvedése.....	21
Szenvedések és örömök.....	22
Éjjeli nyugalom.....	22
Jézus figyelmezteti némely dologra szolgálóját, M. Ceciliát.....	23
A legszentebb Szűz tudása, Mária társmegváltó.....	23
Az Üdvözítő szenvedése és imája.....	24
Jézus figyelmezteti Mária Ceciliát.....	24
Az Üdvözítő vágyódása és idegenkedése Mária méhében.....	24
Jézus életének értéke Mária méhében.....	25
Vigasz és keserűség.....	25
Második rész: Az Üdvözítő gondolkodása, akarása és szenvedése, születésének első pillanatától kereszthaláláig.....	26
A betlehemiak keménysége.....	26
Jézus kéri Atyjától áldását és tetszését.....	27
Az Atya áldása.....	27
Jézus kegyelmeket kér szeretett Anyjának.....	28
Szent Józset titokzatos álma.....	28
Jézus születése.....	28
Engesztelő könnyek.....	29

Jézus Szűz Mária karjában.....	29
Jézus és Szűz Mária könnyei	30
Szűz Mária először csókolja meg isteni gyermekét.....	31
Jézus és Szűz Mária gyakran tartózkodnak a csók örömeitől.....	31
Pólyába takarva.....	32
Szent József karjában.....	32
Jézus mint „Ember” könyörög az Atyához.....	33
Jézus a jászolban.....	33
A pásztorok látogatása	34
Jézus a jó Pásztor	35
Jézus tejet kér.....	36
Jézus tejet vesz magához	36
Hálaadás.....	37
A gyermek Jézus napirendje	38
Jézus vére ontására vágyódik.....	38
A pásztorok látogatásai	39
Az Üdvözítő növekvő vágyat érez, hogy Vérént ontsa.....	39
Jézus utánzásra buzdítja jegyesét, M. Ceciliát.....	39

Előszó

A kinyilatkoztatások célja

„JÉZUS BENSŐ ÉLETE” Jézus legszentebb Szívének érzelmeit akarja nekünk megmutatni, azt, hogy hogyan szerette létének első pillanatától kezdve a mennyei Atyát és minket. Arra akar indítani, hogy úgy érezzünk, mint az üdvözítő; Őt utánozzuk s alakítsuk szívünket szent Szívének mintájára.

Jézus Szívének tisztelete, Isten szent elhatározása szerint, amint ezt Szent János evangélista Szent GERTRUDNAK jelentette ki, – különösen az utóbbi idők számára lett fenntartva és arra való, hogy a kihűlt emberszíveket bensőséges *viszontszeretetre* gyullassza; elégtételtadó *engesztelésre* és *hű utánzásra* indítsa.

Az isteni üdvözítő különböző időkben kiválasztott lelkeket használt fel erre a célra, hogy legszentebb Szívének HÁROMSZOROS tiszteletére indítsa Egyházát és elterjessze ezt a tiszteletet.

A Jézus Szíve-tiszteletnek első igazi terjesztője két benedekrendi szent, német apáca volt, a helpedei (v. helftai) kolostorban, Eisleben mellett. Névszerint: **hackenborni Szent MECHTILD** (megh. 1298.) és nagy rendtársa, iskolatársa és unokahúga: **Szent GERTRUD**, akit „**nagy**”-nak is neveznek (szül. 1256. jan. 6.; megh. 1302. nov. 17.). Miután GERTRUD Jézus Szívén maga is megízlelte az isteni Szív kimondhatatlan édességét, írása útján: („Az isteni szeretet követe”), melyben a Jézus Szíve-tisztelet lényegét írja le, maga is e tisztelet apostola és hirdetője lett. Írásai, valamint Szent MECHTILDÉ is, hamarosan elterjedtek és gyorsan terjesztették Jézus Szívének állhatatos tiszteletét. Miután az Egyház GERTRUDOT 1677-ben szentté avatta, a Jézus Szíve-tisztelet nemsokára az egész földön elterjedt. Szent GERTRUD betöltötte küldetését; elterjesztette a Jézus Szíve-tiszteletet, de ez mégcsak az első része volt az isteni Szív méltó tiszteletének: **JÉZUS SZÍVÉNEK SUGÁRZÓ SZERETETÉT A VILÁGNAK KINYILATKOZTATNI ÉS AZ EMBEREK SZÍVÉT HÁLÁS VISZONTSZERETETRE INDÍTANI!**

Hamarosan a Jézus Szíve-tiszteletnek további jelentős fejezete következett. 1673. dec. 27-én, Szent János evangélista ünnepén, kapta ALACOQUE SZENT MARGIT, a Paray-le-Monial-i vizitációs zárdában Jézus isteni Szívének kinyilatkoztatását a szeretettől égő és szeretet után szomjazó Szívétől, melyet az emberek csak hálátlansággal és sértésekkel illetnek. Egyidejűleg megbízatást kapott s két további kinyilatkoztatásban megismétlődtek e megbízatások, mégpedig, hogy minden sértésért és hálátlanságért ennek a külső és hivatalos tiszteletnek elterjesztése, egy a legszentebb Szívnek különösképp szentelt ünnep, engesztelő áldozások és más engesztelő művek által nyújtsanak Jézus Szívének engesztelést. Hogy Szent MARGIT 1690. okt. 17-én bekövetkezett halála után hogyan terjedt el az isteni Szív engesztelő tisztelete, ismeretes mindenki előtt.

Kérdés, elérte-e már célját teljesen a Jézus Szíve-tisztelet? Elegendő-e nekünk, ha csak szeretjük Jézus Szívét s az Őt ért sértésekért engesztelést nyújtunk?... Nem! Még egy harmadik dolog szükséges: **MINDENEKELŐTT UTÁNOZUNK KELL JÉZUS SZÍVÉT**, Jézus Szíve érzelmeinek saját érzelmeinkké kell válniok. Mert: „**UGYANAZT AZ ÉRZÉST ÁPOLJÁTOK MAGATOKBAN, AMELY KRISZTUS JÉZUSBAN IS MEGVOLT.**” (Fil 2,5). Ezért nemcsak általánosságban jó felismerni ennek a Szívnek BENSŐ életét, amint az Szent MECHTILD és különösen Szent GERTRUD írásaiból kiviláglik, hanem egyenkint kell megismernünk, Jézus életének különböző vonásaiban e Szív dobbanásait, hogy annál jobban utánozhassuk Jézust. Ha tehát Szent GERTRUD kinyilatkoztatta Jézus Szíve szeretetét számunkra és számtalan lelket lángra gyújtott e Szív viszontszeretetére; ha Szent MARGIT

az engesztelő szeretetet tanította s az elsőpéntekek, az engesztelő áldozások, az engesztelő szentóra, a Jézus Szíve ünnep stb. **külső** kultusza által elégtételt is szerzett Jézus megbántott Szívének, még mindig hátra van a **HARMADIK** rész: **A LELKEKET E SZÍV LEGBENSŐBB ÉRZELMEINEK KINYILATKOZTATÁSA ÁLTAL, JÉZUS SZÍVE UTÁNZÁSÁRA BÍRNI, AHOGY ÉLETÉNEK MINDENEGYES SZAKÁBAN MENNYEI ATYJA, SZERETETT ANYJA, TESTVÉREI IRÁNT VISELTETETT.**

A Jézus Szíve-tiszteletnek ezt a harmadik nagyfontosságú részét az isteni üdvözítő egy másik szolgálójára, **BAIJ MÁRIA CECÍLIÁRA** bízta, aki a montefiasconei (Olaszország) Szent Péter zárda apácája és apátnője volt.

Baij Mária Cecília

Született Montefiasconeban, 1694. jan. 4-én. Hároméves korában maga Jézus bízta rá Cecíliát áldott Anyjára, hogy Mária őt Szíve utánczására tanítsa. Nyolcéves korában járult az első szentáldozáshoz. Gyermekkorában kissé hiú volt, s ragaszkodott az emberekhez, de nemsokára elfordult tőlük, hogy önmagát **ALACOQUE SZENT MARGIT**-hoz hasonlóan, a legméltóságosabb Oltáriszentségnek szentelje. 1713. ápr. 12-én lépett be a benedekrendi apácák montefiasconei Szent Péter zárdájába, ahol példás vallásossága miatt sok ellenségeskedést és támadást kellett eltűrnie. A megpróbáltatások arra szolgáltak, hogy szívé minden földi dologtól elválasszák, és bensőségesebben láncolják isteni Jegyeséhez. 1729. dec. 27-én kapta az Úr Jézustól különös pártfogóul és lelkitestvéréül Szent JÁNOS evangélistát. A következő évben, szintén Szent JÁNOS ünnepén kezdődtek Jézus Szíve titkairól a magánkinyilatkoztatások, 1731-ben pedig az Úr Jézus **BENSŐ** életéről szóló kinyilatkoztatások. Jézus parancsának és lelkivezetőjének engedelmeskedve kellett e kinyilatkoztatásokat leírnia. E parancsot alázatos meghódolással teljesítette. 1729. májusában nagy ajándékot adott jegyesének Jézus: **A szent Sebhelyet érezhetően és valóságosan a szívébe nyomta! ... Lelkivezetője, P. Guido, nem akarta elhinni és azt a parancsot adta neki, hogy a rejtett seb valamely külső jelét kérje Jézustól. Engedelmeskedett, s keble nyomban annyira kitágult a szíve táján, hogy ettől maga is nagyon megijedt. A fájdalom csak egy pillanatig tartott, de keblének kitágulása élete végéig látható volt.**

A kinyilatkoztatások sorsa

Mária Ceciliának, Isten alázatos jegyesének 1766. jan. 6-án, a szentség hírében bekövetkezett halála után, iratai és Jézus benső életéről kapott kinyilatkoztatásai feledésbe merültek. Első Napóleon alatt kiűzték kolostorukból a benedekrendi apácákat s a zárdát laktanyává alakították át. A katonaság több évig a kolostorban maradt, s mialatt minden elpusztult, – egy titkos helyen – sértetlenül maradtak meg Baij apátnő elrejtett iratai, melyek nagyon sokáig rejtve maradtak, amíg csak az Úr által megállapított időben napvilágra nem kerültek.

Mikor Szent GERTRUD a 17. században már nagy hírnévre tett szert s az Egyház szentté avatta, nyilvánosságra kerültek a Paray-le-Monial-i kinyilatkoztatások s megkezdődött **ALACOQUE SZENT MARGIT** munkája. Ugyanez történt **MÁRIA CECÍLIA** művével is. Pontosan azokban a napokban, mikor **ALACOQUE MARGITOT** szentté avatták, került napfényre, – Isten csodálatos intézkedésére, – **MÁRIA CECÍLIA** elkallódottnak vélt iratai. Felfedezték és terjesztették azokat.

A montefiasconei papi szeminárium lelkiigazgatója, **BERGAMASCHI PÉTER**, aki a boldogult XV. **BENEDEK** pápa költségeire kiadott életrajzot írta **MARCO ANTONIO BARBARIGO** bíbornokról – egy második **BORROMEI SZENT KÁROLYRÓL**, – abban az időben jött el a montefiasconei benedekrendi apácák zárdájába, hogy ott esetleges további

feljegyzéseket keressen, a fentemlített bíbornok életéről. Egy idős szerzetesnővér beszélt neki egyes idevonatkozó körülményekről. Arra a kérdésre, hogy honnan tud ezekről, a nővér BARBARIGO bíbornok egy kortársának kéziratára hivatkozott, mely a kolostor levéltárában található. Mikor ezeket az iratokat Msgr. Bergamaschi elé tették, láthatta, hogy ezek a kolostor előző apátnőjének, Bajj Mária Cecíliának iratai és munkái. Nagy bizalmatlansággal kezdett bele a prelátus az olvasásba, de hamarosan felismerte az iratok aszkétikai és misztikai jelentőségét és a nagy hasznot, melyet nyilvánosságra hozataluk a lelkeknek hozna. Ezért, kérésére több tudós és tapasztalt lelkiember megvizsgálta és helybenhagyta az iratokat. Ezek sürgették Msgr. Bergamaschit, hogy hozza azokat mielőbb nyilvánosságra. Azonban hiányoztak hozzá az anyagi eszközök, azonkívül Msgr. Bergamaschi nem akart a Szentszék előzetes jóváhagyása nélkül eljárni. Miértis az egész ügyet XV. Benedek pápa elé terjesztette. A Szentatya részletes jelentést tétetett és magánkihallgatáson megbízta Msgr. Bergamaschit, hogy az iratokat kinyomassa. Az előzetes költségek fedezésére mindjárt át is adott 15.000 lírát a Szentatya. Megjelenésük után nyomban egyenként kellett a köteteket eljuttatni a Szentatyanak, s ő mindig segítséget nyújtott a kézirat teljes kiadásához. A következő cím alatt jelentek meg: „VITA INTERNA DI GESU CRISTO.” (Jézus Krisztus benső élete, 8 kötet, 2. kiadás.) Beszerezhető: Monastero di S. Pietro in Montefiascone (Olaszország). Ugyanott: „VITA DELLA SERVA DI DIO MARIA CECILIA BAIJ” két vastos kötet, azonkívül: „VITA DI S. GIUSEPPE” és „VITA DI S. GIOVANNI BATTISTA – MODELLO DELLE ANIME SPECIALMENTE SACERDOTALI” (Bajj M. Cecília, Isten szolgálójának élete, Szent JÓZSEF és Ker. Szent JÁNOS, a kiváltképp papi lelkületűek eszményképének élete). Mindkét mű Bajj M. Cecília kinyilatkoztatásai nyomán.

A kinyilatkoztatások bírálata

Bajj M. Cecília azt mondja: – „**Én csak azt tudtam meg, amit Jézus Krisztus kegyességében nekem kinyilatkoztatott. Egy benső hang diktált nekem, ami csodálatos és különös módon történt. Kimondott, mégis szellemi közlésről volt szó.**” – „**JÉZUS BENSŐ ÉLETÉ**”-t nem testi füleivel hallotta. A hangok a bensejében hangzottak el. Ezek a szavak először a képzeletére hatottak s onnan irányultak az értelmére. Legalább is, így lehet értelmezni leveleinek egyes helyeit.

Hogy mármost vajon minden **kinyilatkoztatás-e** „JÉZUS BENSŐ ÉLETÉ”-ben, avagy Bajj M. Cecília képzelete tett hozzá valamit ettől eltérhetnek a vélemények? ... Némelyek azt hiszik, hogy nemcsak kinyilatkoztatások, hanem előfordulnak benne jámbor szemlélődések is, melyeket élénk képzelőerő színezett ki. Ezért ebben a munkában – épp úgy, mint más magánkinyilatkoztatásban – senki se keresse a bibliai tények történelmi háttérét, sem pedig az elmondott eseményeknek és beszédeknek történelmi bizonyosságát.

A szentek és igaz misztikusok életében gyakran előfordul, hogy magánkinyilatkoztatásaikba, önkéntelenül, öntudatlanul is tévedések csúsznak be. A jezsuita POULAIN ÁGOSTON öt forrást nevez meg, a „MISZTIKA KÉZIKÖNYVÉBEN”, melyre a tévedések, még valódi kinyilatkoztatás esetén is, visszavezethetők. Szerinte: – „**Az isteni kinyilatkoztatást néha még az is félreértheti, aki kapja. Ha a látomások történelmi eseményeket mutatnak be, aminő Krisztus élete és halála, némelykor csak nyersen, vázlatosan nyújtják azokat; csak nagyjából mutatják lefolyásukat, a nélkül, hogy közelebbről meg is jelölnék. Aki tehát azoknak tiszta, föltétlen pontosságot tulajdonít, csalatkozik.**” – Ebből erednek a különböző szentek szemlélődéseiben előforduló ellenmondások. – „**A látomás alatt tevékeny lehet az emberi elme s tevékenykedéséből folyóan, hozzátesz valamit az isteni kinyilatkoztatáshoz. Aki ilyenkor mindent Istennek tulajdonít, csalódik!... Máskor az emlékezőtehetség játszik szerepet, némelykor a képzelőtehetség... Igazi kinyilatkoztatást is megváltoztathat, még hozzá észrevétlenül –**

az, aki látja!” Szent BRIGITTÁNAK jelentette ki az Úr, hogy megváltoztatja kinyilatkoztatásait, mivel nem jól érti, vagy nem tudja azokat világosan kifejezni. És mégis, – e tévedést okozó alkalmak ellenére is, – hiba volna egyszerűen csak úgy elvetni a magánkinyilatkoztatásokat. POULAIN hozzáteszi: – **„Középuton van az igazság. Alapos ok nélkül semmit sem fogadjunk vagy vessünk el, s ahol hiányzik az ok, ott tartózkodjunk az ítélektől.”**

Maga Bajj M. Cecília saját kinyilatkoztatásairól a következő magyarázatot adta lelkiatyjának: – **„Főtisztelendőséged tudni akarja, amit már ismételtlen megmagyaráztam, hogy milyen módon hallok és látom mindazt, amit leírok?... Egészen egyszerűen akarok erről beszélni, azonban nem tudom, megtalálom-e a helyes kifejezéseket. Először is állítom, hogy testi szememmel semmit sem látok, és semmit sem fogok fel halló- és szaglóérzéssel. Minden egészen különös módon, a lelkem bensejében játszódik le. Szentáldozás után, a felette nagy összeszedettségből és vigasztalásból, melyet érzek, felismerem Jézus jelenlétét. Halk fuvalomként hallok hangját. Egészen halkán hallok magamban; nem mint emberi szót, hanem mint szelíd fuvallat kedves susogását. Ezzel a benső hanggal beszélek s a nélkül, hogy tovább gondolkoznék rajta, oly erős meggyőződéssel, hogy valamely más oldalról származó kérdésre nem tudnék akkor felelni. Mivel ez az érintkezésem Krisztussal már 18–20 éve tart, oly biztosnak érzem magamat, hogy minden további nélkül átadom Neki magam!”**

A levél festői hasonlattal záródik, melyet az Úr használt, hogy meggyőzze Bajj M. Cecíliát, a kinyilatkoztatások valódiságáról. – **„Ha az ereszt a tető nem táplálja, nem folyik belőle víz. Ha gondolataid nem lennének felülről megtermékenyítve, nem tartalmaznának semmi értékeset!”**

Ha elhallgatott a benső hang s egyidejűleg eltűnt az Isten érezhető jelenlétének tudata, csak egy biztonságérzet maradt meg, mely azonban telve volt félelemmel és kétséggel. Főleg ezekben a pillanatokban próbálta őt az ördög támadni s megzavarni. Kérte, hogy iratait megsemmisíthesse, de gyóntatóatyja, MEZIN BERNARDIN megnyugtatta, kinyilatkoztatásainak eredetére vonatkozóan. – **„Istentől valók!”** – mondotta. **„Mert először is a végtelen jóság nem tűr ilyen rettenetes és tartós csalódást az olyan léleknél, aki teljesen a szolgálatára szentelte magát; másodszor, nincs magában kevély biztonságérzet, mint az a rossz útra vezetett léleknél szokott lenni. Maga megmarad szent félelemben és alázatban!”**

Egyik régebbi lelkivezetője, BAZZARRI, eleinte nem volt egészen meggyőződve a kinyilatkoztatások természetfeletti eredetéről. Az igazság látható jelét és teljesértékű bizonyítékot kívánt. Mivel a nyilvánosság részére szóló küldetésről volt szó, amelyet az Úr magánkinyilatkoztatásban jelentett ki, helyénvaló volt a követelése. Bajj M. Cecília közli is az Úrral, lelkiatyja kívánságát.

1675-ben jelent meg az Úr Jézus ALACOQUE Szt. MARGITNAK s közölte kívánságát, hogy az Egyház az Úrnap nyolcada utáni pénteket tegye legszentebb Szíve tiszteletére szánt ÜNNEPPE. Ettől kezdve a kereszténység összes országaiból érkeztek állhatatos kérések Rómába, hogy az üdvözítőnek e kívánsága teljesüljön. Azonban, sem XII. Ince, sem XIII. Benedek, sem XII. Kelemen nem teljesítették ezt az óhajt. Így állt az ügy, mikor 1738. máj. 13-án az Úr a következő ünnepélyes kijelentést tette Bajj M. Cecíliának: – **„Eljön a nap, amelyen a küzdő Egyház megdicsőíti isteni Szívemet és ünnepet ülnek a legszentebb Szív tiszteletére.”** – Erről azonnal értesítette lelkivezetőjét. De mert az ígért jel sokáig váratott magára, sok-sok bosszúságot és kellemetlenséget kellett elviselnie. Azonban, röviddel XIII. Kelemen trónrajutása után – a Jézus Szíve-tisztelet tárgyában – fordulat állott be a római udvarnál. 1765. febr. 6-án jóváhagyták a Jézus Szíve-misé! ... A következő év januárjában magához vette az Úr hűséges jegyesét. A Jézus Szíve-ünnep immár be volt vezetve! ...

Bajj M. Cecília lelkivezetője, BONCOMPAGNI ebben az eseményben a kinyilatkoztatások valóságának bizonyítékát látta.

Így nagy bizalmunk lehet Bajj M. Cecília irataihoz s haszonnal olvashatjuk azokat.

Alig került nyilvánosságra és terjedt el „JÉZUS BENSŐ ÉLETE”-nek első kötete; már magas egyházi méltóságokkal jöttek a hozzájáruló és köszönőírások Bergamaschi prelátushoz, melyekben a lelkek érdekében siettették a további részletek gyors nyilvánosságra hozatalával.

Dr. ILDEFONZ SCHUSTER kardinális (Milano), mint a S. Paolo apátja, a következő véleményt írta az olasz eredeti kiadójának: – „**A kedves első kötetről szólok mindenkinek, akinek csak lehetséges. Szívből kívánok szerencsét a megkezdett szent munkához. Kérem az Üdvözítőt, értesse meg minden keresztténnyel, hogy az égi bölcsesség mekkora kincsei rejlenek ezekben a füzetekben.**” (1920. dec. 22.)

VOLPI, címzetes érsek, Szent GALGANI GEMMA lelkivezetője így ír: – „**Miután elolvastam, amit Isten szolgálója Jézus benső életéről írt, el kell ismernem, hogy a kiadónak jó oka volt ezt a könyvet értékes kincsnek nevezni; ez nem emberi, ez isteni mű! Hiszen a mi Urunk, Jézus Krisztus határozott parancsára íródott. Ő maga közölte ezt jegyesével, mondhatjuk: Ő diktálta, ő mondta tollba. Nemcsak sok tudós, de a szent Officium egyik tanácsosa is megvizsgálta az iratokat és semmi elvetnivalót nem talált bennük. Maga PORTO MAURIZIOI SZENT LÉNÁRT (megh. 1751-ben), aki eleinte erős szemrehányással illette Isten szolgálóját, s őt mint ördögtől megszállottat bélyegezte meg, de miután az iratokat elolvasta, megváltoztatta véleményét s a jámbor írónt folytatásukra s befejezésükre bízta.**” – „... most őszintén és egyszerűen saját véleményemet mondom meg «JÉZUS BENSŐ ÉLETE»-ről: oly nagy lelkiörömmel olvastam, hogy azt úgy, amint éreztem, szavakkal nem is tudom kifejezni. Mentől többet olvastam belőle, annál inkább megértettem Jézus M. Cecília apátnőhöz intézett szavait: – «SZAVAIM BIZONYÍTJÁK A LEGVILÁGOSABBAN, HOGY ÉN VAGYOK, AKI BENNED MŰKÖDÖM. EZEK A SZAVAK TELVE VANNAK VILÁGOSSÁGGAL. MINDENKI, AKI OLVASSA, MEGLÁTJA AZ IGAZI VILÁGOSSÁGOT S NINCS OKA KÉTELKEDNI!» – meg vagyok róla győződve, hogy ez az irat, Jézus szellemében olvasva, nagy hasznot hoz a lelkeknek.”

Az elhunyt P. FONK LIPÓT S. J., a pápai biblikusintézet tanára, „JÉZUS BENSŐ ÉLETE” nyilvánossághozatalához sok, igen hasznos utasítást adott az olasz kiadónak.

P. DEIMEL ANTAL S. J., a római biblikus intézet asszirológus professzora így ír: – „**Jobban szeretem ezt a könyvet minden más lelki könyvnél. Már évek óta lelkiolvasmányomnak csakis ezt használom s mindig ugyanazzal a benső gyönyörűséggel élvezem.**”

Hogyan kell olvasni ezeket a kinyilatkoztatásokat?

Hogy ezeknek a kinyilatkoztatásoknak olvasása bő gyümölcsöt hozzon, a következőt kell figyelembe venni: KRISZTUS SZELLEMÉBEN KELL ŐKET OLVASNI, az Istenhez kapcsolódó gyermeki viszony szellemében; hittel, alázattal, szeretettel s nem átfutva rajta. Ne keressünk benne szórakoztató olvasmányt, hanem épüljünk rajta. Amint a kegyképek többnyire egyszerű kezektől származnak s nempedig világias felfogású művészeketől, úgy az előttünk fekvő kinyilatkoztatások alakja is őszinte és egyszerű. Stílus szempontjából ugyanannak a szónak és gondolatnak ismétlése, tudvalevőleg, megengedhetetlen. Ezzel édeskeveset törődik a „JÉZUS BENSŐ ÉLETE.” De még az Evangélium sem. Sem itt, sem ott nyoma sincs irodalmi hivalkodásnak, amely oly gyakran a tartalom kárára használ szép beszédmodot. Épp a kérések, az áldozatok, a köszönetek számtalan ismétlése által hozza nekünk érthetően tudomásunkra az üdvözítő, hogy Ő éppenséggel **NEM EGYSZERRE**

érdemelte ki számunkra az összes kegyelmeket, ami pedig kényelmesebb lett volna, hanem mindenegyes kegyelmet külön, megváltói Szívének határtalan, fáradhatatlan jósága szerint eszközölt ki. Jézus benső életének minden, még oly rejtett tevékenysége is isten-emberi s azért minden ismétlődése örökértékű. Azért mutatja be s ajánlja fel oly gyakran.

Amit „KRISZTUS KÖVETÉSE” a Szentírás olvasásánál ajánl, érvényes „JÉZUS BENSŐ ÉLETÉ”-nél is, melyet az Evangélium értékes kiegészítésének is lehet tekinteni. – **„Igazságot kell a Szentírásban keresni, – igazságot és nem ékesszólást... A Szentírást abban a szellemben kell olvasni, melyben megírták. S ha mégoly mindennapi és művészi is egy könyv, de ha avatott kézzel íródott, olvasd épp oly szívesen, mint azt, amelyben mély gondolatok vannak s választékos kifejezések.”**

Továbbá mindig csak egy kis részt olvassunk el ebből a könyvből s ne sokat egyszerre, mert a léleknek igazi hasznot csak az itt nyújtott igazságok jámbor megfontolása hozhat. Bár nagy igyekezetet mutatnának az üdvözítő igaz szerelmesei, hogy az isteni Szív legbensejét kinyilvánítsák a világnak, amint az oly csodálatos szépen mutatkozik **Bajj M. Cecília** apátnő közléseiben, s ezáltal teljesebbé menne rajtuk a Jézus Szíve-tisztelők számára tett ígéret: – **SZÍVEMBE ÍROM ÉS ONNAN SOHA KI NEM TÖRLÖM AZOK NEVEIT, AKIK EZT AZ ÁJTATOSSÁGOT TERJESZTIK!**”

Áldja meg kegyesen az isteni üdvözítő és az Ő áldott, szeplőtelen Anyja ezt a kiadást, s engedje meg, hogy sok-sok lélek üdvére legyen. Menjenek minden olvasón teljesebbé az isteni üdvözítőnek Bajj apátnőhöz intézett szavai: – „**ELJÖN AZ IDŐ, MIKOR ÖRÖMET SZERZESZ SZÍVEMNEK, MERT ÁLTALAD SZÁMOS EMBER ISMERI MEG S TISZTELI ILLŐ ÁHÍTATTAL SZÍVEMET!**”

A kiadó.

A mi Urunk és Üdvözítőnk benső élete, megtestesülésének első pillanatától kereszthaláláig

Isten szolgájának bevezetése

Mivel egy előttem teljesen ismeretlen művet kezdek írni, beismerem, hogy nagy idegenkedést érzek. Mégis hozzáfogok e munkához, mert az engedelmisség kényszerít. Azonban félek tőle, mert ismerem magamat. Egész szívemből őszintén kijelentem, hogy én e földön a legkisebb, legméltatlanabb és megvetésre legméltóbb teremtmény vagyok. És ha irataimról bebizonyosodik, hogy azok valóban Isten ügyei, s azokat az Ő isteni jósága közölte velem, akkor az isteni Gondviselést csodáljátok! ... Isten kegyes leereszkedésében irgalmát, végtelen jóságát és kegyét, különösképpen belőlem, a legnagyobb bűnösből sugározta ki.

Bevallom, hogy nem vagyok más, mint közönséges csatorna, melyen keresztül Isten az Ő irgalmasságában kegyelmének és isteni tanításának üdvös vizét árasztja szét. Hogy én „eszköz” vagyok Isten kezében, ezt csak nehezen és félelemmel tudom elhinni. Azonban megnyugvást találok a lelkivezetőm iránti engedelmisségben. Átengedem magam teljesen Isten kezének. „Ő felemeli a gyengét a porból, a szegényt a sárból.” (Zsolt 112,7) Az igazsághoz híven azonban a következőket ismerem be:

Ha én Jegyesemnek, Jézusnak hangját hallom, érzékelem mindazokat a hatásokat, melyeket az isteni kegyelem hasonló esetekben eszközölni szokott. Bevallom, hogy Jézus fölöttem kedvesen beszél szívemhez.

Az olvasóval szemben hangsúlyozom: Gondold meg, hogy ezt a könyvet magamtól írtam, de az egészet egy benső hangtól hallottam; Az diktálta egészen csodálatos és sajátos módon.

Mindaz, aki ezt a munkát olvassa, kérje a fölséges Istent, bocsássa meg bűneimet, segítsen és világosítson engem.

Adja nekem kegyelmét, hogy megfeleljek irgalmának. Ne engedje meg, hogy ugyanaz a sors érjen, mint a facsatornákat: mikor a keresztülfolyó víztől elkorhadtak, tűzbe dobják őket. Ezért nem szeretnék hanyag, lanyha vagy gögös lenni, miután ilyen üdvös tanításokat kaptam és írtam le. Isten végtelen jóságában üdvözítsen engem! Amen.

Az Üdvözítő előszava

Az EMBER kétféle életet él a földön. Az egyik a külső, a: TEVÉKENY, a másik a benső, a: SZEMLÉLŐDŐ ÉLET. Az egyik mindenki számára látható, nyilvánvaló; a másikat csak Én ismerem. Helyes életmód mellett mind a két élet, – a külső és benső – annyira eggyé válik, hogy egyik sem hátráltatja a másikat. Ha mind a külső, mind a benső élet az Én nagyobb tiszteletemet célozza, lépést tartanak. Bárki felismerheti az egyik tökéletességéből a másik magasztosságát. Ebben az írásban az Én benső életemről valóban az az érzésed lesz, mintha egyidőben a külsőt is figyelemmel kíséred. És habár külső életemet a gonoszok meggyalázták, mindazonáltal az igazak magasztalták és csodálták. Az Én külső életem örök Atyámnak fölöttem tetsző volt. Ő Maga adta ezt tudunkra a Jordánnál és a Táboron, e szavakkal: „EZ AZ ÉN SZERETETT FIAM, KIBEN NEKEM KEDVEM TELIK.” (Mt 3,17) Ne csodálkozz, szeretett jegyesem, ha Én neked, – benső életem feltárása előtt – megmagyarázom, hogyan él kettős életet minden ember e földön, úgymint: BENSŐT és KÜLSŐT. Erős legyen a meggyőződésed, hogy biztonsággal leírhasd mindazt, amit neked parancsolok és ami az engedelmisségből folyik. Még ha nagyon nehéznek is látszik előttem,

akkor is, nemcsak hogy nagyon könnyűnek fogod találni, hanem nagy vigaszodra és lelkihasznodra fog szolgálni. Legyen bátorságod, jegyesem; ne félj semmi nehézségtől. Én mindent azzal a teljes szeretettel nyilatkoztatok ki neked, amelyet irántad érzek. Akaratom szerint úgy felelj meg e nagy szeretetnek, hogy igyekezz Engem mindabban utánozni, amit eddig is kinyilvánítottam neked és amit még bőségesebben fogok ezután kinyilatkoztatni. Azért akarom, hogy leírd ezeket, hogy az Én benső életem jobban bevésődjék szívedbe. Dávid tett így törvényemmel, hisz így szólt: – „ÉS TÖRVÉNYED, Ó URAM, VÉSD SZÍVEM KÖZEPÉBE!” (Zsolt 39,9) És mondd: – „A TE ÉLETED, Ó URAM, LEGYEN SZÍVEM MÉLYÉN!”, hogy Engem tökéletesen utánozhass, s igazi és hűséges jegyesem lehess.

Az Üdvözítő benső élete gyermeksége alatt

Első rész: A Szűzanya méhében

Megtestesülés

Miután lelkem, melynek szenvedni képes és halandó testemet éltetnie kellett, megteremtetett, Vele azonnal egyesültem, mégpedig oly tökéletesen, hogy Lelkem az Istenség összes tulajdonságát, valamint önön méltóságát is felismerte. Isten Igéjével egyesülve imádta a legszentebb Szentháromságot. A teljesen megvilágított, tökéletesen megismert és egészen elfogott isteni rendelkezéseknek alávetette magát. Lelkem belenyugodott, hogy leszálljon Szűz Mária méhébe és éltesse azt a testecskét, amelyet a harmadik Személy, a Szentlélek ugyanazon pillanatban teremtett a szűzi méhben.

A testté lett Ige önfeláldozása

Amint Én, a testté lett Ige, az Atya egyszülött Fia egyesültem az emberi természettel, áldozatul adtam Magam Atyámnak! ... Felajánlottam Magamat, hogy mindazt elszenvedjem és elviseljem, amit elhatározott és ami Neki tetszik. Istenségemet nem arra akartam felhasználni, hogy a szenvedésektől megmentsem Magam, hiszen a mennyben nem voltam sem szenvedésnek, sem fájdalomnak alávetve, hanem hogy felvett, természetes életemet fenntarthatassam; mert ez az emberi életem nem maradhatott volna fenn ily nagy fájdalmak mellett, ha Istenségem nem lett volna vele valóságosan egyesülve.

Az első szenvedések

Miután az Igével egyesült Lelkem leszállott, hogy az anyaméh szűk terében lakják és Testemet éltesse, abban a pillanatban azonnal érezte mindazt a fájdalmat és szomorúságot, amelyet egy érett ítélőképességű és teljes ismerettel bíró személy ilyen „lakásban” és korlátozásban érezne. Drága jegyesem, Én épp úgy be voltam zárva Anyám méhébe, mint a többi anyák gyermekei, akik azonban ítélőképességeiktől természetszerűleg ott meg vannak fosztva. Én azonban mint Isten, minden tudás birtokában voltam, és Lelkem érezte a gyötrődést, melyet ilyen kényelmetlen helyzet idézhet elő.

Jézus Szívének első dobbanásai

Az emberi természetemmel történt egyesülesem után nyomban imádtam örök Atyámat. Megköszöntem Neki az emberi nemnek nyújtott jótettét, mert Engem, egyszülött Fiát, az emberiség megváltására ajándékozott. Imádtam Őt és hálát adtam Neki minden értelmes teremtménye nevében. Ettől kezdve Testvérüknek nyilvánítottam ki Magamat. Kijelentettem, hogy mindazt, amit életem minden pillanatában tenni és szenvedni fogok, testvéreimért akarom tenni és szenvedni. Kárpótlást akartam nyújtani ezzel Atyámnak, mert ők hibákkal teltek és hanyagok. Az első imádás és hálaadás után – Anyám számára – szeretett örök Atyámtól különös kegyet kértem. A következőt: Ahányszor – ottartózkodásom alatt – anyai méhében megmozdulok, növekedjék egy-egy fokkal a megszentelő kegyelemben. Ezt a kegyelmet azért kértem, hogy még ebben az életben százszeresen jutalmazzam meg, amiért érverésemet a legtisztább szívéből táplálta. Atyám, e felett tetszését nyilvánította, kegyesen.

Egyidejűleg szeretett Anyámmal is tudattam ezt, hogy annál jobban örvendezzen és még nagyobb gyönyörűséggel adjon Nekem, szeretett „Fiának” szállást.

Miután Atyám teljesítette kérésemet, Anyámmal egyesülve mondtam köteles köszönetet érte. De ezenkívül Anyámnak is köszönetet mondtam. Ugyanis Istenember létemre, köszönetem felette értékes és ennek következtében Atyámnak igen kedves volt.

Szenvedések és örömök

Jegyesem, leírhatatlan gyötrelmet s egyidejűleg hasonlíthatatlan gyönyörűséget is éreztem e szorongatott helyzetemben. Tudtam, hogy úgy ahogy vagyok, Atyám akaratát teljesítem! ... Egy teremtmény méhében tartózkodtam, akit végtelenül szerettem és akiben minden gyönyörűségemet feltaláltam. Elégtételül ajánlottam fel Atyámnak azt a szenvedést, melyet a szűk anyaméhben éreztem, azért a szabadosságért, amellyel – Atyám akaratára ellenére – annyi testvérem él. Azok iránt, akiket bebörtönöztek, mert szerettek Engem, előre is részvétellel viseltetem. Megígértem nekik támogatásomat és segítségemet. Tehát az anyaméhbe beszorított állapotom szenvedését elégtételül ajánlottam fel Atyámnak, mindama szabadosságért, amellyel az emberek élnek, miközben ide-oda kószálnak a világban; meg nem engedett élvezetek és szórakozások után futkosnak s Atyámat pedig megsértik.

Ezt a szenvedést azokért a szerzetesekért is felajánlottam, akik unottságból hagyják el a klauzurát és teljesen megvetik szabályaikat. Mindazokért is felajánlottam szenvedéseimet, akik tettekkel vagy vágyban hágnak át szabályaikat, és ama hiú és veszélyes szabadság után vágyódnak, melyet valamikor annyira megvetettek; most azonban vágnak utána, mert lelkük erőtlen lett és lelkesedésük megszűnt. És kértem Atyámat, hogy korlátozottságomért és szorongatásomért legyen kegyes hozzájuk és ha tévedésük beismerése után helyreállítják az első lángbuzgalmat és újból alávetik magukat a klauzura szűk határainak és a kolostori fegyelemnek, bocsásson meg nekik. Szorult helyzetemet különösképpen felajánlottam mindazon gonosztevőkért, akik hibáik miatt bírói ítélettel részesültek büntetésben; börtönben és bilincsek között sínylődnek; akiknek szűk és sötét helyiségben kell tartózkodniuk. Kértem Atyámat, hogy tekintettel szorultságomra, adja meg nekik a kegyelmet, hogy gonosztetteik engesztelésül türelemmel viseljék el büntetésüket. Atyám mindezt elfogadta és megígérte, hogy megadja e kegyelmet, de azzal a feltétellel, ha a rabok az Ő isteni ösztönzésének és kegyelmeinek nem állnak ellen és merev nyakasságukat és bosszújukat, igazságos büntetőikkel szemben, elnyomják magukban.

Láttam azokat az embereket, akik a múltban éltek, akik akkor voltak, és akik az évszázadok folyamán a világ végezetéig lesznek. Láttam minden tettüket és tevékenységüket; mind a külsőket, mind a belsőket. Láttam a bűnöket, amelyeket valaha elkövettek, azokat, melyeket akkor követtek el az emberek s azokat, melyeket a világ végéig fognak elkövetni. Láttam összes tökéletlenségeiket, hibáikat, fogyatékságaikat és Isten szolgálatában való hanyagságaikat. Szomorúságot és fájdalmat éreztem minden emberért. Felajánlottam Atyámnak életemet s kapcsolatosan e szorult helyzetemből folyó szenvedéseimet.

Jézus szenvedéseinek végtelen értéke

Jegyesem, talán azt hiszed, hogy életem Mária méhében kevésbé volt érdemszerző és értékes, mivel ott nem voltak azok a szörnyű fájdalmaim, amelyeken későbbi szenvedéseim folyamán kellett átesnem, az Olajfák hegyétől a Golgotáig? ... Nem! Tudd meg, hogy tartózkodásom Mária méhében oly érdemszerző és jelentős volt, hogy – e korlátozott életmegnyilvánulások közül – egyetlenegy is elegendő lett volna elégtétel gyanánt, minden ember bűneiért és hibáiért. Tudd meg, hogy fájdalmam oly értékes volt az anyaméh kényelmetlen helyzetében, hogy e szenvedéseknek csak egy pillanatnyi elviselése is elegendő

lett volna végtelen világok megváltására. Megértheted ezt, ha meggondolod, hogy Én az örök Ige vagyok. Ennek következtében valóságos Isten vagyok, akit sem meg nem érthetnek, sem ésszel fel nem foghatnak. Én, akinek az egek szűkei, hogy bennük lakjam, lealacsonyítottam Magam, hogy – mint Isten és mint ember is – szenvedni képes testben lakhassam. Leereszkedtem, hogy egy szűzi test kis hajlékában időzzek, azzal az egész és teljes ismerettel, mellyel halhatatlan Isten és egy szenvedni képes, halandó ember rendelkezik.

Az érzékek szenvedése

Mivel értelmem teljes használatával bírtam, minden érzékemben megnevezhetetlen fájdalmat éreztem, mert e szűk helyen kellett lennem. Minden érzékem meg volt fosztva működésétől. Szemem csukva volt, nyelvem állandóan hallgatott, kezem és lábam merev volt és nem tudott mozdulni. Az egész test úgyszólván mindig azonos helyzetben feküdt. Annak, akinek e mellett tökéletes ismerete van, ez bizony fölötte nagy szenvedés!... Igaz, hogy Atyám másoknak is megadta már az anyaméhben az értelem korai használatát. Így pl. szeretett Anyám is megkapta ezt az ajándékot, de ő fel volt mentve attól a szenvedéstől, amelyet érzékeinek egyébként az anyaméhben el kellett volna viselnie. Én azonban nem voltam „kivétel”, mert Atyám azt akarta, hogy kénytelen legyek mindazokat a szenvedéseket elviselni, melyek az emberi természettel ilyen szorongatott helyzetben vele járnak.

A látóérezék szenvedése

Sanyargatásom közepette, az egész emberi nem látóérezéssel elkövetett bűneinek kiengesztelésére, felajánlottam Szemem világának megvonását, Atyámnak. Az, hogy Szememet nem használhattam, igen nagy szenvedést okozott. Láttam, drága jegyesem, hogy sokan, – kíváncsiságuk miatt – mennyire vétkeznek ezzel az érzékszervükkel; azonkívül láttam, hogy a vele kapcsolatos visszaélés által milyen szörnyűségeket követnek el! ... Ezt a szenvedést és ezeket a fájdalmakat azokért a sértésekért viseltem el, melyekkel – a szemek visszaélése révén – Atyámat megbántják. Többször is előidéztem Szemem könnyezését. Habár ezek még kis cseppek voltak, értékük mégis oly nagy volt, hogy mindazokért a bűnökért, melyeket az emberek szemükkel követnek el, elegendő kiengesztelést nyújtottak az isteni Igazságosságnak. E könnyeimnek az a szeretet adott értéket, amellyel azokat ontottam. Könnyeimet hallható sírás nélkül hullattam.

Arra is kértem Atyámat, hogy ártatlan könnyeim ereje által adja meg kegyesen ezt az ajándékot minden bűnösnek, aki bűnbánó könnyek után vágyakozik. És Atyám megígérte Nekem, hogy mindazoknak, akik őszinte szívvel kérik, egész jóindulatával megadja majd ezt a kegyelmet. Valóban, naponta sok-sok bűnöst érint ez a kegyelmi hatás és sok igaz lelket is. Az előbbieket a könnyek ajándéka bűneik kiengesztelésére érdemesíti, az utóbbiak azért nyerik el a könnyezés ajándékát, hogy egyre nagyobb dicsőséget és vigasztalást érdemelhessenek ki önmaguk számára, az örök életre. Én ezt tanítványaimnak ezekkel a szavakkal bizonygattam: – **„Boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak!”** (Mt 5,5)

Különösen kértem Atyámat, hogy – Szemem világának elvonása miatt érzett szenvedésem ereje által – adja meg ezt a kegyelmet mindazoknak, akik ezt az érzéküket Irántam érzett szeretetből tagadják meg s a hiú és különös, sőt még a megengedett dolgokra sem nézdegélnek, hogy ezt mindig megingathatatlan lelkülettel tegyék. Hisz az emberi nyomorúságnak oly nehéz ezt az érzékét megtagadni. Különleges kegyelem szükséges hozzá, mert az emberi gyarlóság mindig az új és különös dolgok látására és kívánására törekszik.

Arra is kértem Atyámat, hogy azoknak, akik természetes okból és az Ő szándéka szerint vesztették el szemük világát, adja meg az erőt, hogy vakságukat isteni akaratában és

rendelésében gyökerező megnyugvással viseljék el. Mindezt kedvesen és nyájasan adta meg Atyám és különös kegyet s szeretetteljes segítséget ígért Nekem, – számukra. Valóban, akik magukat igaz gyermeki szeretettel ajánlják fel Neki, ezeknek az **Irgalmasság Atyjaként** mutatja Magát.

Tudd meg, jegyesem, hogy amikor ezeket az imákat felajánlottam, Lelkem előtt mindazok, akik a szemük révén szenvednek, jelen voltak. Ezekért imádkoztam és hoztam meg áldozatomat, valamint azokért, akiknek sírniok kell, akik vakok s akiknek szemükkel kell önmegtagadást gyakorolniok. Ők mind, mind Elöttem voltak s mindnyájukra rá-
rátékintettem. Szükségük szerinti testvéri szeretettel szerettem őket s bőséges isteni kegyelmet esdtem le részükre.

Végtelen bölcsességem folytán láttam mindazokat a nyomorultakat is, akik a szemük révén sértik meg Atyámat. Láttam, hogy ezek nyakasságuk és makacsságuk következtében nem akarnak megjavulni. Számukra nem tudtam ezt a kegyelmet elnyerni, mert ők az isteni ösztönzést és a kegyelmet nem akarják befogadni. Részvétellel néztem rájuk és kértem Atyámat, hogy bár sem irgalmassága, sem Érdemeim által nem engedik magukat befolyásolni, legalább ne büntesse őket igazságosságának teljes szigorával, amint ezt régebben sokaknál megtette. Néhányan kíváncsiságból tiltott dolgokra néztek, és ezekért régebben a legsúlyosabb büntetésben részesültek; amint ez Lót feleségénél és sok másnál megtörtént. Atyám meghallgatta kérésemet. Megígérte, hogy a bűnösöknek ezt a fajtáját kisebb szigorral bünteti majd, sőt egy ideig – érdemeim és közbenjáró imáim miatt – még a sértéseket is elviseli. Ha figyel a bűnös, valóban megérzi ezt a javunkra tett atyai ígéretet! ... Ó, mi is lenne belőlünk különben?... Hány sóbálvánnyal és mennyi egyéb büntetéssel lenne tele e világ, a szemek bűnös kíváncsisága miatt!

A hallóérzék szenvedése

A hallóérzékek által is nagy szenvedést viseltem el; mivel az anyaméhbe voltam beszorítva, meg voltam fosztva ettől az érzékemtől is. Csak a lángoló sóhajokat hallottam, melyeket szeretett Anyám, szíve mélyéből küldött Hozzám. Szívesen vettem a bájos beszélgetéseket, melyeket Velem így folytatott. Bensejében olyan szeretettel és kedvességgel beszélt Hozzám, hogy Szívemet szinte elbűvölte; igen, kénytelen voltam őt egyre jobban megszeretni. Egyébként azonban teljesen meg voltam fosztva a hallástól. Ez különös szenvedést okozott, melyet elégtételül ajánlottam fel Atyámnak, azért a sok-sok bűnért, melyet testvéreim hallóérzékükkel követnek el, hiszen még a törvényem elleni zúgolódást és beszédek is nagy kíváncsisággal hallgatják, s kedvüket lelik abban, hogy erkölcstelen és egyéb méltatlan beszédekre is felfigyeljenek, ráügyeljenek. Kértem Atyámat, bocsássa meg ezt nekik. Könyörögtem, hogy adjon bőséges erőt azoknak, akik megtagadják ezt az érzéküket, csakhogy menekülni tudjanak; adjon nekik vágyat a szent és Isten nagyobb dicsőségét szolgáló beszélgetések hallgatására. És adja meg a hallóérzéküktől megfosztottaknak azt az erőt, hogy ezt a keresztet önként és Iránta táplált szeretetből viseljék el.

Szeretett Anyám szavai és sóhajai hallatára támadt tetszésem és örömöm kedvéért, arra kértem Atyámat, adjon sok lelkivigaszt azoknak, akik önszántukból hallgatnak szent társalgást. És, ha férfi és női követőim szép éneket és zenét hallgatnak, kegyeskedjék lelküket az égi dolgok szemléletére és vágyára fölserkenteni. És miközben angyali karok dallamaira gondolnak, vigasztalja meg lelküket és ne engedje, hogy szívüket az isteni törvénnyel nem egyező sok rossz beszéd bemocskolja.

Mindezt megígérte Atyám, de mindig megkívánja testvéreimtől akaratuk közreműködését is.

Az Üdvözítő uralkodásának kétféle módja

Mivel minden dolog Bírāja és Uralkodója voltam, Atyám tökéletes uralmat és hatalmat adott Nekem, minden teremtmény fölött. Ezt a teljhatalmat azonban nem gyakoroltam földi vándorlásom alatt, hanem minden cselekedetemben és elhatározásomban Atyám tetszését kerestem és teljesítettem. Habár a kegyelmeket közvetlenül osztogathattam és ajándékozhattam volna, mégsem tettem ezt, hanem mindent Atyámtól kértem. Csak feltámadásom után éltem teljes uralkodói jogaimmal. Ez a meghódolásom – földi életem folyamán – oly kellemes és tetsző volt Atyám előtt, hogy bőkezűen megadta mindazt, amit Tőle kértem. Ezt a meghódolásomat is engesztelésül ajánlottam fel azért a szabadságért, amellyel testvéreim élnek, mikor saját fejük szerint folytatják életüket s nem akarják alávetni magukat az isteni akaratnak. Tetszésük szerint akarnak rendelkezni akaratukkal és habár lelkiismeretük szerint mindig az isteni parancsolatoknak alávetve kellene élniök, mégis, csakazértis a maguk urai szeretnének lenni!... Atyám ezt az imádságomat elfogadta s nagy szeretetét kimutatva – felajánlásomért – mindenki vel szemben engesztelékenynek mutatkozott. Vannak ugyan, akik ma még nem vetették magukat alá az isteni parancsolatoknak, de egyszer majd mégis alkalmazkodni fognak azokhoz s attól kezdve mindenben teljesítik Isten akaratát. Ezeknek az Atya, végtelen irgalmában, annyi kegyelmet ad, amennyi szükséges ahhoz, hogy mindenben akaratának alávetve tudjanak élni.

A nyelv szenvedése

Ezután hallgatásomat ajánlottam fel Atyámnak, mert az anyaméhben történt tartózkodásom kilenc hónapja alatt, még egy szóra sem oldottam meg nyelvemet. Habár ezt a hallgatást megalázkodásom ideje alatt is gyakoroltam, gyermekéveim idején többször beszélgettem szeretett Anyámmal. De a születésem előtti hónapokban nem használtam beszélőképességemet s megszakítás nélkül hallgattam, kilenc hónapon át. Számomra ez igen nagy fájdalom volt. Képzeld el, jegyesem, hogy Nekem, az örök Bölcsességnek, ilyen csendben kellett lennem. Tanult egyén ezt a szenvedést nemigen viselné el. Gyakorlott szónok sem bírná ki, hogy ennyi hónapon át egyetlen szót se mondhasson. Ez bizonyára elviselhetetlen volna! ... Mármint, elgondolhatod, hogy miféle szenvedés jutott e révén osztályrészemül. Az emberek bölcsessége, ékesszólása és tanultsága, – az Én bölcsességemhez viszonyítva – a legnagyobb döreség és tudatlanság. Ezt a kínt is elviseltem, és engesztelésül ajánlottam fel mindazokért a bűnökért Atyámnak, melyeket testvéreim nyelvükkel követnek el. Mivel felismertem, hogy ezzel az érzékkel jobban megbántják Atyámat, mint a többivel, bensőségesen könyörögtem Hozzá és próbáltam haragját lecsillapítani, mert Atyám méltán haragszik az emberi nemre, nyelve által elkövetett bűnei miatt.

Kértem Atyámat, fogadja el engesztelésül ezt a felajánlásomat az emberek hibájáért. Kértem továbbá, adja meg az erőt mindazoknak, akiknek embertársaik jó hírnevükben okoznak kárt, mégpedig tiszteletlenséggel, méltánytalansággal, rágalommal, gúnnnyal és gyalázkodással, hogy Iránta táplált szeretetből és az Én utánzásomra mindezt önként viselhessék el. Én már akkor tudtam, hogy ellenségeim milyen súlyosan meg fogják sérteni Becsületemet.

Így, kértem Atyámat, adjon erőt mindazoknak, akik ezt az érzéküket meg akarják tagadni, és azoknak, akik nemcsak önként kerülnek Isten mindennemű megsértését, hanem még a megengedett és közömbös beszélgetésektől is tartózkodnak.

Hallgatásommal és annak erejével mindenkinek megszereztem e kegyelmet, legfőképpen a szerzeteseknek, hogy csendben lenni és hallgatni tudjanak; hogy eme érzék révén, isteni segítséggel, nagyszerű győzelmet arathassanak a gonosz ellenség fölött. Az ördög ugyanis a

nyelvet keríti hatalmába, hogy épp a tökéleteseket és az erényben kipróbáltakat bírja bukásba sodorni.

Ó, milyen nehéz is az embernek ezt az érzékét megtagadni és kordában tartani!... Hogy erőlködik az ördög, hogy az embereket a nyelvükkel kapcsolatos visszaélésekre csábítsa. Nagyon jól tudja, mily kárt okoz neki az önmegtagadás s mily nagy nyereség számára a nyelvvel való visszaélés. Egyetlen, mindig nyugtalan nyelv, mely nem uralkodik magán, egész város romlását okozhatja! A pokoli ellenség az emberi nyelvet keríti hatalmába, hogy a legártatlanabb lelkeket is törbe ejtse. A szavakkal történt visszaélés, bizony sok győzelmet arat.

Különösen kértem Atyámat, legyen könyörületes azok iránt, akiket a sok és zabolátlan beszéd tévedésbe ejtett és nagy bűnökbe sodort, ha – kegyelme segítségével – meg akarnak javulni. Azokért a nyomorultakért is kértem Őt, akik bűnbánat nélkül maradnak tévedésükben, mivel nem hallgatnak az isteni sugallatokra. Ezek egyszerűen nem akarnak megjavulni, miértis kértem, kegyeskedjék legalább megérdemelt büntetésüket elhalasztani. Ne büntesse őket oly szigorúan, mint ahogy ezt világrajövelelem előtt tette. Hogyan jártak pl. azok a fiúk (42-en voltak!), akik Elizeus prófétát gúnyolták. Medvék tépték szét őket. És sok más szigorú fenyítés érte azokat, akik – az isteni rendelkezések ellen – a nyelvükkel vétkeztek.

Atyám mindent megígért Nekem. Kijelentette, hogy mostantól kezdve az „irgalmasság” Istene akar lenni s nem pedig az „igazság” Istene, amint az Ószövetségben volt. És tényleg láthatod, jegyesem, hogy Atyám nemcsak irgalmas és türelmes mindenki iránt, hanem ahhoz, aki Hozzá menekül, aki Őt hívja segítségül, hogy az ördögön, érzékein és szenvedélyein uralkodhassak, bőkezű is és jóságos is. Lásd, hány lélek született e világra Megtestesülésem után, akik megszerették a hallgatást. Hány kolostort alapítottak, ahol megtartják az állandó hallgatást. Ez már gyümölcse Hallgatásomnak, melyet Én, az örök Bölcsesség, kilenc hónapon át megszakítás nélkül gyakoroltam, a nélkül, hogy kifelé egyet is sóhajtottam volna. A kolostori hallgatás, Atyámhoz intézett közbenjáró imáim gyümölcse. Látod, mily nagy bűnösök vannak e világon!... Káromlás és hamis eskü, nagy zúgolódás és rágalmozás által dúlják fel e földet. Észrevehetted, mily nagy békével és türelemmel viseli el azokat Atyám, mintha ezek a sértések nem is Ellene irányulnának. Atyámnak ez az elnézése, már következménye ama ígérétenek, melyet az anyaméhben tett Nekem, hogy hallgatásomat megjutalmazza.

Kértem Őt, szóljon azok szívéhez, akik önmegtagadásból vonulnak magányba és hallgatásban élnek. Teljesítse a magányos léleknek tett ígését: „**A pusztába akarom őt vezetni és szívéhez szólni!**” (Oz 2,14) És mit gondolsz, mi mást kell érteni e pusztaságon, mint az igazi, szigorú hallgatás megőrzését?... És ha egy ilyen mások társaságában van, ez nem akadályozza őt abban, hogy Istenével beszélgesse. Valójában ezt saját magadon is tapasztalhatod. Tehát nem a test egyedülléte, hanem a szív magányossága, azaz a teremtményekkel szembeni hallgatás teszi, hogy Teremtődnek hangját hallod s szíved mélyén szólhatsz is Hozzá.

Ezt is megígérte Nekem Atyám. Valóban szívükhöz szólok azoknak, akik a tökéletes visszavonult életre adják magukat; magányban és csendben élnek. Ezek meghallják Isten szavát. Jobban felfogják az isteni sugallatot és behatolnak az isteni titokba. Te igazán látod, hogyan ment ez Végbe, annyi léleknél. Ezekhez a Szentlélek kegyeskedett szólni. Kinyilatkoztatja nekik még a legnagyobb isteni titkokat is. Azelőtt ez nem ment olyan könnyen. Atyám ugyanis a Nekem tett ígéretet mindenben és mindenkivel szemben fenntartja. S ha az ember nem hallja Isten hangját, akkor ennek nem az isteni bőkezűség és jóság az oka, hanem az ember saját méltatlansága és nyakassága. Mert nem akarja magát alávetni az isteni rendelkezéseknek; a maga módján akar élni; legkevésbé sem akarja szenvedélyeit és érzékeit megtagadni; szabadjára ereszti azokat, erre vagy arra, amerre az

önszeretet és az ellenkező akarat őt éppen húzza. Atyám mindig hajlandó annyi kegyelmet adni, amennyi szükséges, hogy minden érzéken, főleg pedig a nyelven győzedelmeskedjünk. A rossz nyelv nagyobb kárt okoz, mint a kirántott kard, mert ez átszúrja és megöli a lelket. A kard csak a testet járja át s öli meg. A test azonban sokkal kisebb értékű és jóformán semmi a lélekhez mérten.

A szaglóérzék szenvedése

Szaglóérzékemben is szenvedtem. Mindentől meg voltam fosztva, ami ennek az érzéknek gyönyörűséget és felüdülést hozhatott volna. Ezt is engesztelésül ajánlottam fel Atyámnak a sértésekért, melyeket testvéreim ezzel az érzékükkel Ellene elkövetnek. Habár a szaglóérzék nem olyan szeszélyes, mivel kevésbé alkalmas eszköz a bűn elkövetésére, mégis nagy kárt okoz a léleknek, ha az ember rossz szándékkal, élvezetre használja fel. Az ilyen ember megsérti Teremtőjét. Nem magyarázom meg neked közelebbről a szaglóérzék bűneit, mert nem vagy képes megérteni. Azt mondom neked: ha valaki megtagadja ezt az érzéket, sok érdemet szerez magának. Mindig jobban megvédi az isteni kegyelem, szenvedésem ereje által, melyet Atyámnak ajánlottam fel. Ne gondold, drága jegyesem, hogy ezt az érzékemet csak azokban a dolgokban nem használtam, melyek emberi dolgokban felüdíthettek volna. Attól is tartózkodtam, hogy azt a felette kedves illatot élvezzem, melyet az örök Igével egyesült emberségem magából kiárasztott. Mert Istenségem ereje a legkellemesebb illatot árasztotta ki Testemből. Habár ezt az illatot nem mindenki érezte, – akaratom szerint – szeretett Anyám néha jobban, máskor kevésbé vehette észre. Volt idő, mikor ő is meg volt fosztva ettől az élvezettől, hogy kissé gyakorolja az önmegtagadást s nagyobb érdemekre tegyen szert. Én lemondtam erről a gyönyörűségről és örömről, melyet emberségem élvezhetett volna.

Egészen meg akartam fosztani Magamat mindennemű vigasztól, hogy ily módon törlesszem testvéreim adósságát. Az isteni igazságosságnak akartam elégtételt nyújtani az érzékekkel, melyekkel ők Atyámat haragra készítetik.

Csodálkozol, szeretett jegyesem, annak hallatára, hogy Testemből ilyen kellemes illat áradt szét? ... Nem érted, hogy nem mindenki érezte meg, aki Közelembbe jött! Csodálkozol ezen a jó illaton, mivel azelőtt ilyen dolgokról nem hallottál. Mondom neked: az illat, mely emberségemből kiáradt, oly nagy és kellemes volt, hogy felüdíthette azokat, akiket észrevételére méltattam. Ezek a lelkek igazak és ártatlanok voltak. Az illatot nem testi szaglóérzékükkel érezték, hanem lelkük által. Ezek a lelkek ennek az illatnak kellemessége miatt futottak Hozzám. Amint tudod, gyermekkoromban ártatlan gyermekek gyülekeztek körém, mert lelküket vonzotta ez a kellemes illat. Erről biztos tanúságot tesz a szent Jegyes előképe. Így szólt szeretett vőlegényéhez, akit Emberségem ábrázol: **„Utánad futunk keneteid illatára. Ezért szeretnek Téged a szüzek!”**... (Én 1,3)

Az igaz lelkek szaglóérzékükkel érezték meg kellemes illatomat. Voltak egyesek, akik odáig jutottak, – általa betelve és felüdítve – hogy az emberi természettel egyesült Istenségemet is fel bírták ismerni. Ezek elismertek és imádtak, mint Isten igaz „Fiát”. Így tettek a napkeleti Bölcsék, az agg Simeon, Anna prófétaasszony és mások, akikről majd később beszélek. Egyelőre azt mondom neked, hogy teljesen és tökéletesen tartózkodtam ennek az emberségemből kiáradó kellemes és kedves illatnak élvezetétől. Ezt, mint már mondtam, azért tettem, hogy engesztelést nyújtsak a sértésekért, melyeket testvéreim szaglóérzékükkel követnek el.

Ne gondold, szeretett jegyesem, hogy ez az illat egészen egyszerű volt! Különböző gyönyörködtető és felette kellemes illatok keveréke ez, melyeket Istenségem áraszt. Így megérted, hogy mit akar a szent Jegyes mondani e szavakkal: **„... A Te keneteid illata után.”** Valamint a kenet nemcsak egy alkatrészből készül, hanem sokféle fűből,

mindegyiknek illata kölcsönösen áthatja azt s együttesen egyetlen jó illatot áraszt. Így volt ez az Enyémmel is. Az Istenség árasztotta kedves jó illatát; minden erényem a sajátját és az istenséggel együtt árasztottak egyetlen jó illatot. Ez oly nagy volt, hogyha egy ember testi szaglóérzékével megérezte volna, a Paradicsomba ragadtatott volna. Azt a kegyelmet, hogy ezt az illatot testileg is érzékelje, csak szeretett Anyám kapta meg. Gyakran erősítette őt meg Atyám, nehogy meghaljon tőle. A többi embernek nem adtam meg ezt a képességet, hogy illatomat észrevegye, mert tudtam, hogy ez Atyám akarata és így tetszik Neki.

A tagok szenvedése

Midőn szeretett Anyám méhében időztem, meg voltam fosztva érzékeim használatától. Az is nagyon korlátozott, hogy kezemmel és lábammal nem mozoghattam. Ilyen módon azok, szinte kérésre voltak feszítve, mivel nélkülözték mozgási szabadságukat. Ezt a szenvedést is engesztelésül ajánlottam fel Atyámnak, az Őt érő sok és nagy sértésért, mellyel az egész emberi nem keze és lába használatával illeti. Világosan láttam a bűnöket, melyeket testvéreim ezekkel a tagokkal követnek el. Minden embert láttam. Minden lépésüket és mozdulatukat végig szemléltem. Nagy fájdalmat éreztem a gonosztettek láttára, melyekkel a jóságos Istent bántják. Azért kapták testvéreim az érzékek és tagok használatát, hogy azokat saját üdvükre és a mennyei Atya nagyobb dicsőségére fordítsák; de ők épp az ellenkezőjét teszik; saját kárukra és Atyám meggyalázására használják fel tagjaikat. Minden bűnük engesztelésére, melyeket kezükkel, lábukkal vagy bármely más érzékükkel elkövetnek, felajánlottam Atyámnak mélyen érzett nagy fájdalmamat. Erre a felajánlásomra Atyám kiengesztelődött és hajlandónak mutatkozott mindannyiszor megbocsátani, valahányszor bűnbánólag visszatérnek Hozzá. Kértem, adjon kegyesen annyi kegyelmet és erőt mindenkinek, amennyivel megjavulhatnak. Járjon előttük isteni világosságával és sugallataival, s irányítsa a tökéletességre lépteiket, valamint munkáikat. Mindezek a kérések tetszettek Atyámnak és valóban szüntelenül teljesíti is azokat. Kizárólag csak a nyakas, csökönyös és megrögzött emberi akarat az, mely meggátolja az isteni kegyelem hatását. Az ember visszautasítja Isten kegyelmét, beleéli magát saját megrögzött elhatározásaiba és hajlamaiba; kielégíti kívánságait, de nem teljesíti Isten akaratát. Ily módon üzi ki szívéből az isteni kegyelmet, s azokkal a lidércfényekkel, melyeket szenvedélyei és lelkivaksága okoznak, elsötétítik a világosságot, melyet Atyám ad neki.

Arra is kértem, hogy mindazoknak, akik kifürkészhetetlen rendeléséből, – e rendelés következtében – fájdalmat éreznek, adja meg a kegyelmet, hogy mindazt, amit rájuk mért, türelemmel tudják elviselni. Adjon sok kegyelmet azoknak, kik kezüket és lábukat az Ő nagyobb dicsőségére használják fel s velük isteni akaratát teljesítik, illetve általuk önmagukat megtagadják s az erényekben gyakorolják. Atyám mindezekben kegyességet tanúsított Irántam. Valóban láthatod: ha valaki igazán törekszik az erényre és az önmegtagadásra, azt az isteni kegyelem különös és csodálatos módon támogatja. Azt is láthatod, hogy olyanok, akik meg vannak fosztva valamelyik érzéküktől vagy tagjuktól, vagy ezen az érzékükön vagy tagjukon fájdalmakat éreznek, ezt a szenvedést türelemmel és megadással viselik el. Mindez, drága jegyesem, imádságaim gyümölcse. És csak azok záródnak ki imáim hatásából, akik kétségbeesésükben nem akarják magukat alávetni az isteni akaratnak: mert vakmerően kiüzik szívéből az isteni sugallatokat és kegyelmeket. Ezek az emberek mindenütt gyötrődnek, ugyanis azt kell elviselniük, amit Atyám elrendel. Ellenszegülő akaratuk és kétségbeesésük által már ebben az életben előre kezdik szenvedni a poklot. Megmenekülhetnének tőle, ha Isten rendelkezéseinek és az isteni akaratnak alávetnék magukat. Ezekért kimondhatatlan kint szenvedtem. Láttam, hogy mindaz, amit szenvedtem és imádkoztam, hiábavaló volt számukra. Részvétellel néztem rájuk, de tekintetem és részvétem is hiábavalónak bizonyult, mivel nem akarták magukat megadni. Így tett Jeruzsálem városa is. Mennyi fájó könnyet

ontottam, hogy elhárítsam pusztulását, de nem használtak könnyeim, mert nyakasságban ellenállt kegyelmemnek.

Az ízlés szenvedése

Az ízlés megtagadása is szenvedést okozott. Habár ezt a szenvedést egész életem folyamán türtem, hiszen tartózkodtam mindama dolgoktól, melyek ennek az érzéknek gyönyörűséget szereznek, mégis ez a szenvedés – az anyaméhben – feltűnő fájdalmasan hatott Reám. Itt nem voltam ugyan megfosztva attól a tápláléktól, mely testem fejlődéséhez szükséges volt. Hiszen a szükséges táperőt szeretett Anyámtól kaptam. Azonban, ez a táplálás semmi módon sem jelentett Nekem élvezetet, mert épp úgy ment végbe, mint más gyermekeknél. De Lelkem mégis örült, hogy ezt a tiszta és kitűnő táplálékot Máriából kapta, mert Ő szolgáltatva kis Testem képződéséhez és növekedéséhez az anyagot. Tehát, Testem oly anyagból fejlődött, mely tisztasága és ártatlansága folytán nagyon kellemes volt Nekem. Ezt a szenvedést és az ízlés érzékének eme nélkülözését Atyámnak ajánlottam fel. Azt az örömet, melyet Lelkem érzett, mikor az anyai szervezetből anyagot vett fel, szintén felajánlottam. Az ízlés érzékének szenvedését engesztelésül ajánlottam fel Atyámnak mindama sértésért, melyet az érzék révén testvéreimtől kénytelen elszenvedni. Mivel nagyok és gyakoriak ezek a sérelmek, ezért ettől fogva önmagamot ajánlottam fel értük Atyámnak. Miértis egész életemre elhatároztam, hogy mindazoktól a dolgoktól megfosztom Magam, melyek ínyemnek gyönyörűséget szerezhetnének. Igen, készséggel vállalkoztam arra, hogy tartózkodom a szükséges élelemtől is. És élettörténetem folyamán majd meglátod, milyen gyakran szenvedtem éhséget és szomjúságot, midőn még arról a kevés táplálékról is lemondtam, melyet szeretet Anyám és mások adtak Nekem. Atyám minden felajánlásomat elfogadta s kiengesztelődött a bűnösök iránt. Hiszen ezek az áldozataim érdemükkel mind felülmúlták a torkosság okozta súlyos bűnök nagyságát.

Azután felajánlottam Atyámnak azt az örömet, melyet **Lelkem** érzett, mikor kis Testem táplálékot vett magához szeretett Anyám szűzi méhébe. Kértem Őt, juttasson nagy kegyelmeket mindazoknak, akik hajlandók ínyencségükön uralkodni, és az Iránta táplált szeretetből nemcsak az ételektől és italoiktól tartózkodnak, amelyeknek mértéktelen élvezete által Őt megsértik, hanem azoktól is, melyeket mértékletesen és Isten megsértése nélkül is élvezhetnek. Az ízlés szerve mindig többet kíván, mint amennyi a test fenntartásához okvetlenül szükséges s nem akar megelégedni. Kértem, hogy ezek kissé megízleljék az örömet, melyet **Lelkem** érzett, midőn Testeckém Anyám szűzi szervezete útján táplálkozott. Ezt a kegyelmet valóban megadta Nekem az Atya. Akik ezt az érzéküket megtagadják, szívükben érezhetik is e mennyei ajándékot. Nagyobb vigasztalásra lelnek, ha ezt az élvezetet is megtagadják maguktól, mint amennyi gyönyört ezek az ételek és italok érzékiségüknek okoznak. Természetesen azok, akik ínyencségüket teljesen kielégítik, ami a léleknek olyannyira ártalmas, ezt a vigaszt nem tapasztalhatják. Tudd még, jegyesem, hogy mindazok a lelkek, akiket Én annyira önmegtagadóknak látok; akik oly nagy bűnbánatot gyakorolnak; akik pusztán növényekből és más, kevésre becsült ételekből élnek, ízlés-érzékem szenvedése és imáim által kaptak kegyelmet erre az életmódra.

Láttam mindenkit, aki önmegtagadást gyakorol és vezekel, örültem az Atyám iránt tanúsított tiszteletnek és ujjongtam felmagasztaltatásukon és érdemeiken, melyeket vezeklésükkel szereztek. Mert láttam, hogy mindez önmegtagadásom erejével és Szenvedésem jutalmául történt így, még jobban örvendtem. Magasztaltam Atyámat és köszönetet mondtam végtelen irgalmaért és jóságaért. Mint jó testvéreimre, szeretettel néztem ezekre a lelkekre, hiszen ők igen-igen drágák Nekem, mert forró vágyuk az, hogy utánozzanak és kövessenek Engem. Példám tökéletes követhetése végett még nagyobb kegyelmet esdettem le számukra. Azután azokat a szerencsétlen lelkeket is láttam, akik

torkosságukat bűnösen elégítik ki és annak áldozataivá válnak. Hogy e miatt Isten kegyelmét elvesztik, ezzel nem törődnek. Mivel szenvedélyükben megátalkodottaknak láttam őket, nagy fájdalmat éreztem. Ez annál nagyobb volt, mert hisz engesztelést nyújtottam értük és ők mit sem akarnak azzal törődni. Így saját hibájuk az oka annak, hogy összes szenvedésem sem termi meg bennük a kellő gyümölcsöt.

Szenvedések és örömök

Azt, amit eme érzésem által szenvedtem, éreztem többi érzékeimben is. **Lelkemnek** összes érzékeim nagy szenvedést okoztak. De leginkább kínozott az, ha testvéreimre gondoltam, akik összes érzékeikkel sértegetik Atyámat s szenvedéseim és jótetteim érdemei által magukat megtéríttetni nem engedik. Nagy vigasz volt Számomra, mikor láttam, hogy szenvedéseim és érdemeim által sokan megtérnek, örültem, hogy szenvedéseim ereje által és utánzásomra tagadják meg többen magukat, és az erényben és tökéletességben előre is haladnak. Jóakaratom és kegyelmeimnek megfelelő életük láttára, még nagyobb szeretetre gerjedtem irántuk; számukra nagyobb kegyelmeket, még több bátorságot eszközöltem ki, hogy megmaradhassanak a jóban és egyre több érdemet szerezhessenek az örök életre.

Éjjeli nyugalom

Miután összes közbenjáró imáimat és felajánlásaimat elvégeztem, emberi mivoltom kissé elpihent. Az anyaméhben az emberi lény mint „test” tartózkodik, szellemi élet, értelem és érzések nélkül; hiszen az ember ott látszólag nem képes alvásra, sem más érzéki tevékenységre. De nálam ez nem így volt! Csak külső látszatra voltam oda beszorítva, mint alvásra, értelmének és érzékeinek használatára nem képes gyermek. Valójában értelmem teljes használata által igazi ember és egyidejűleg halhatatlan „Isten” voltam. Mialatt emberségem kissé elpihent éjjelenként, az isteni Igével egyesült **Lelkem** Istenségemnek örvendett. Gyönyörűséggel szemlélte az isteni tökéletességeket; Isten nagyságát, erejét, jóságát, könyörületességét, szeretetét, nyájasságát, bölcsességét, türelmét, nagylelkűségét, gazdagságát, fenségét, hatalmát, rendelkezéseit, kormányzását s a többi tökéletességeit mind-mind. Testem, érzékeivel együtt, minden élvezettől meg volt fosztva, mert arra volt rendelve, hogy mindig szenvedjen s mindazt az élvezetet nélkülözze, amely könnyebbséget és vigaszt szerezne. Habár egyesült az istenséggel, mégis az alvás ideje alatt minden érzéki tevékenységtől meg volt fosztva. Szellemem visszahúzódott érzékeimtől, hogy ne vehessen részt vigaszaiban. Lelkem azonban az isteni tökéletesség láttára igen-igen örvendett. Mivel egyesült az isteni Igével, kétszeres volt a boldogsága, mert részt vehet ilyen magasztos dicsőségben. Magasztalta az örök Atyát, s dicsőítette végtelen irgalmát és jóságát, mert kegyes volt egy lelket teremteni, mely oly magasztos s oly nagy erényekkel és érdemekkel, valamint tökéletességgel van telítve. Magasztaltam s dicsőítettem Atyámat, hogy Lelkemet a legtökéletesebben egyesítse az isteni Igével, azzal, Aki atyai ölében öröktől fogva született. Én, az örök Ige, gyönyörködtem minden isteni tökéletességben, ahogy előbb már mondtam, éspedig a legmagasztosabb és legtökéletesebb módon. Mert úgy örültem ennek, mint saját ügyemnek, hiszen Én egyben örök, halhatatlan és szenvedni képtelen Isten is vagyok. De mivel az emberi természettel egyesültem, s így emberségem szerint kevesebb vagyok, mint Atyám, azért épp úgy örültem, ahogy a fiú szokott örülni édesatyja gazdagságának, tekintélyének és hatalmának. A fiú örvend mint örökös és mint úr. Bizonyos meghódolással – az Atyával szemben – a fiúé a birtokjog. Ha az Atya a maga módján kíván birtoka felett rendelkezni, a fiú megbízik atyja tetszésében; habár neki is mint fiúnak megvan a maga joga. S ha a fiú rendelkezni akar a javak felett, kéri az atyát s ez, jósága és szeretetreméltósága folytán, szívesen egyezik bele fia kéréseinek teljesítésébe. Ugyanilyen módon örültem Én és

rendelkeztem Atyám javai felett. Szüntelenül magasztaltam és dicsőítettem Őt. Lelkem annyira egyesült az örök Igével, hogy mint egységes „Egy” örvendeztek. Valójában ketten oly tökéletesen egyek voltak, hogy az örök Ige az emberi természettel csak „egy” személy volt. Ebben a gyönyörűsége élvezetben gyorsan múltak az órák. Ha azonban emberségem visszatért érzékeihez, Lelkem nem érezte többé ezeket a rendkívüli örömeket. Hiszen Istensége által máskor is önmagában élvezte az üdvösséget, de sokkal tökéletesebben örült neki, ha emberségem álmában meg volt fosztva érzékeitől. A pihenésre viszont szüksége volt kis Testemnek, hogy éljen és növekedjék.

Nem mulasztottam el, drága jegyesem, hogy ezt az álmat és pihenést ne ajánljam fel Atyámnak. S mivel ez az állapotom tökéletesen meg volt szentelve, kértem Őt, hogy végtelen jóságában – álmom érdemszerző volta miatt, – szentelje meg testvéreim éjjeli nyugalmát. Ne engedje meg, hogy ezekben az órákban a pokoli ellenség meglepje őket és alkalmatlankodjék nekik. Az ördögök éjjel erősebben szokták Isten elleni gyűlöletüket testvéreimre kiönteni, mint máskor. Az éjjeli órákban jobban ingerlik őket a bűnre; elsötétítik értelmüket, elferdítik akaratukat s nagy könnyűséggel fonják be őket, hogy egyezzenek bele a bűnbe. Atyám, mint mindig, úgy ebben a dologban is kegyességet tanúsított Irántam és megígérte, hogy összes testvéremnek különleges segítséget fog nyújtani az éjszakai órák alatt, hogy a gonosz ellenséget legyőzzék s az módfelett ravasz terveit ne valósíthassa meg. Ezt a segítséget mindannyiszor tapasztalják majd, valahányszor csak a kísértésekbe való beleegyezéstől tartózkodnak; csak akkor arathat a gonosz szellem nagyszerű győzelmet, ha az ember nem törődik az isteni kegyelemmel, segítséggel és ellenállásba megy át. Sokan így tesznek. Ezek az ördögnek, a bűnbe történt beleegyezés által, szabad bejárást engednek szívükbe. Miközben beszédbe elegyednek a gonosz lélekkel, átadják neki a csatateret, hogy az megtámadhassa őket. S mert az isteni kegyelmet visszautasították, ezzel mintegy megfosztották önmagukat minden erőtől s az ördög legyőzi és leigázza őket.

Jézus figyelmezteti némely dologra szolgálóját, M. Cecíliát

Ne csodálkozz, drága jegyesem, ha néhány kétely merül fel benned a fölött, amit neked idáig mondtam és még mondani fogok. Mivel az eddig közölt dolgok részleteikben ismeretlenek voltak előtted, az emberi nem ellensége erőlködik, hogy lelkedben kételyt ébresszen, hogy megundorodj a munkától, melyet parancsomra kezdél. Az ördög meg akarja zavarni a lélek békéjét és derűlségét, melynek írás közben örvendesz. Csak jóságom és könyörületességem adományozza neked ezt a békét és derűlséget. Légy tehát bátor és állhatatos; utasíts vissza mindent, amit e munka ellen füledbe súg. Hidd el nyugodtan azt, amit Én veled közlök, mert Én a csalhatatlan Igazság vagyok. Én nem tudok tévedésbe ejteni és hazudni!

A legszentebb Szűz tudása, Mária társmegváltó

Mielőtt befejezném ezt a fejezetet, meg kell tudnod, hogy szeretett Anyám már mindenről értesült, amit el kellett szenvednem. Mikor az örök Atya, Isten anyjává választotta ki, elegendő világosságot és ismeretet közölt vele, úgyhogy minden szenvedésemet szemlélhette és már előre látta. Az égi követ, Akit Atyám hozzá küldött, a legaprólékosabban kioktatta mindenről. Ezért, attól az élénk vágytól lelkesítve, hogy utánozhasson és Hozzám, a legtökéletesebben hasonló lehessen, kérte, engedje meg Atyám, hogy amennyire csak képes lesz rá, Velem együtt élhesse át Emberségem minden szenvedését. Ezáltal Mária tökéletesen megvigasztalódott. Mialatt Anyám méhében sokat szenvedtem, részben ő is Velem szenvedett. Habár szeretett Anyám testi érzékeinek szabad tevékenysége és mozgása megmaradt, mégis Velem együtt érezte érzékeim használhatatlanságának szenvedését. Hiszen

méhében voltam s oly bensőségesen egyesültem vele, hogy úgy látszott, mintha ketten „egy” lennénk.

Az Üdvözítő szenvedése és imája

Megéreztem Anyám fájdalmát. Ez külön gyötrelmeket okozott Nekem. Ezt az újabb kint is felajánlottam Atyámnak, és kértem, adja meg mindazoknak a szükséges erőt és kegyelmet, akik ártatlanok, akik sanyargatják magukat, akik azért szenvednek, hogy Hozzám lehessenek hasonlóvá. Atyám ennek nagyon megörült és rendkívül gazdag kegyelmeit, egész különleges gondoskodását és különös oltalmát helyezte kilátásba számukra. Biztosított róla, hogy szenvedéseiket mérhetetlen dicsőséggel akarja megjutalmazni. Végtelen jóságának és kegyességének megfelelő értékeléssel fogja fogadni és felmagasztalni őket. Hogy ezekkel a szenvedésekkel milyen nagy érdemeket szerzett Anyám, azt később fogom elbeszélni.

Jézus figyelmezteti Mária Cecíliát

Most azt akarom neked mondani, hogy törekedjél azt utánozni, amit Én ebben a fejezetben kinyilatkoztattam. Ezt lehetővé fogom tenni neked, mivel megfosztlak mindazoktól a dolgoktól, melyek érzékeidnek kielégülést szerezhetnének. Nemcsak azt kívánom tőled, hogy kerüld a kielégülést, melyet a bűnös dolgok élvezete okoz, hanem ama élvezetektől is tartózkodj, melyek neked megengedettnek látszanak és Engem nem sértenek. Hogyan utáznál Engem, hacsak az előbbi élvezetéről mondasz le, az utóbbiaktól azonban nem tartózkodol?... Hiszen már tudod, hogy az emberek iránti szeretetből, még a megengedett élvezetéről is lemondtam, csakhogy engesztelést nyújthassak vétkeikért. Tehát, ebben is utánoznod kell Engem! ... Így kívánja ezt állásod és hivatásod. Annál is inkább meg kell ezt tenned, mivel általa Engem, Jegyesedet utáznál. Az érdem a tied lesz és hibáid kiengesztelésére szolgál. Én, másokért szenvedtem, mert Magamért nem volt ez szükséges. Minden érdmem azoké, akikért szenvedtem. És habár jól tudtam, hogy hálátlan, sőt makacs és ellenséges érzületű testvéreimért szenvedek, mégis szívesen tettem és Atyám akaratának tökéletesen alávettem Magamat. Utánozz ebben Engem, drága jegyesem; ajánld fel szenvedéseidet s önmegtágadásaidat Atyámnak s egyesítsd szenvedéseidet az Enyémmel és az érdemeimmel. Így szenvedésed és önmegtágadásaid nagy értékkel fognak bírni azok számára, akik az isteni kegyelemtől megfosztottan a bűnben élnek. Ajánld fel szenvedéseidet azokért is, akikről tudod, hogy ellenségeid. Ezekért még több szeretettel imádkozzál! Önként ajánld fel cselekedeteidet értük. Így örömet szeresz Atyámnak és mindig több s több kegyelemre és erényre teszel szert.

Az Üdvözítő vágyódása és idegenkedése Mária méhében

Mivel az anyaméhben való tartózkodásomnak ideje már a vége felé járt, a világra kellett jönnöm – s az eddigi tartózkodásom szűk keretén kívül kellett élnem, – vágyódás és idegenkedés fogott el. Kívántam e világra jönni, hogy az emberi nemért még többet szenvedhesek, de emberi természetem idegenkedett a szenvedéstől, amely Reám várakozott. Vágytam utána, hogy kijöjjek e szűk helyről s mégis újra elfogott az idegenkedés, hogy ezt az oly kellemes és kedves menedékhelyet elhagyjam. Egyrészt az idegenkedés és a félelem, másrészt a kívánság, hogy egyre többet s többet szenvedve teljesítsem Atyám akaratát, szomorúsággal és szorongással töltött el. Mindezt felajánlottam Atyámnak testvéreimért, akik számkivetett életük viszontagságai miatt, hasonló nyugtalanságot éreznek. Kértem Atyámat, adjon nekik kegyelmet és erőt, hogy az Ő nagyobb dicsőségére és saját hasznukra tudják azt választani, ami Neki tetszik és ami az Ő szent akaratával egyezik.

Jézus életének értéke Mária méhében

Tudd meg tehát, jegyesem, hogy a kilenc hónap alatt, melyet az anyaméhben töltöttem, ilyen volt a benső életem. Úgy tűnik fel neked, mintha az, amit benső életemről kinyilatkoztattam, kevés lenne kilenc hónap egész idejére? ... Tudd meg, hogy imáim, könyörgéseim és áldozataim, melyeket Atyámnak bemutattam, mások voltak, mint a te imáid és áldozataid, vagy mint a többi embereké. Nem! Pár órai ima már soknak látszik neked. Azt hiszed, hogy egy pár kéréssel és felajánlással már eleget tettél. Gondold meg, jegyesem: ha a szentek nemcsak órákat, hanem egész napokat imában és az Atyához tett könyörgésben töltöttek el, még hozzá a nélkül, hogy észrevették volna az idő múlását, hogyan múlhatott akkor Nekem az idő, mialatt Atyámmal így társalogtam. Ez egészen csodálatos módon történt. Hiszen Én az örök Atya egyszülött Fia vagyok és ezáltal Vele a legbensőségesebb egyesülésben élek. Az imákat, kéréseket és áldozatokat, melyekről neked szóltam, gyakran ismételtam. Az ismétléssel, a megújítással Atyámnak nagy örömet, testvéreimnek még nagyobb érdemeket és még több kegyelmet szereztem. Azon fáradoztam tehát, hogy mindig azt tegyem, ami nekik előnyösebb, hogy törekvéseim és fáradozásaim révén annál bőségesebb legyen a megváltásunk.

Vigasz és keserűség

Lásd, drága jegyesem, miket gondoltam, akartam és szenvedtem, míg szeretett Anyám méhében tartózkodtam. Tudd meg, hogy mindezt örömmel tettem s önként szenvedtem el az emberi nem üdvéért és Atyám nagyobb dicsőségére. Számomra nem volt szabad vigasztalásnak lennie, mely ne lett volna tele keserűséggel. Ez a keserűség abban állott, hogy látnom kellett, mily kevéssé viszonzózzák Szeretetemet és testvéreim mily kevés kárpótlást nyújtanak mindazért, amit értük szenvedtem és tettem. Érdemeim ereje által mérhetetlen kincsekkel gazdagodhatnak. De saját hibájukból és hanyagságukból nem veszik azokat figyelembe. A többit majd a következő fejezetben mondom el neked!

Második rész: Az Üdvözítő gondolkodása, akarása és szenvedése, születésének első pillanatától keresztthaláláig

Mikor a születésemre kijelölt nap elérkezett, látva a nélkülözéseket, melyeket szeretett Anyám elviselt, leírhatatlanul szenvedtem! Atyám elhatározása szerint olyan szegényen kellett megszületnem, hogy ne teljen lakóházra; hogy ne lakóházban lássam meg a napvilágot! ... Nyomorúságos tanya volt az; állatok éjjeli szállása, melyet Számomra kijelölt. Ami egy gyermek születéséhez egyébként szükséges, mindez teljesen hiányzott.

Ezt a megaláztatást és ezt a kínos szegénységet önként vállaltam, valamint az Augustus császár által kiadott rendelet következményeit, melyet – Atyám intézkedésére – épp abban az időben hirdették ki, mikor Nekem születnem kellett.

Nagy megaláztatásom és szeretett Anyám nagy viszontagságai közt, a következőket gondoltam, akartam és szenvedtem:

Mindenekelőtt imádtam az isteni rendelést és önként vettem alá Magamat mindannak, amit Atyám Tőlem kívánt. Készségesen végrehajtottam akaratát és örültem, hogy örök Atyám mindezt így parancsolta. Pedig, mily fájdalmasan esett, mikor ide-odabolyongani láttam Anyámat, csakhogy szállásra leljen. Mindenki elutasította. Már fáradt is és levert is volt a hosszú gyaloglástól és senkit sem talált ismerősei között, aki neki szállást adott volna; sőt még üdítő itallal vagy erősítő étellel sem kínálták meg. Hogy ez a hálátlanság milyen szenvedést okozott Nekem, azt emberi értelemmel nem könnyű megérteni. Szervedtem, mivel láttam, mit vétettek Ellenem; de még többet szenvedtem Anyám sínylődése miatt. Ez alkalommal is Atyámhoz könyörögtem, s engesztelésül ajánlottam fel fájdalmaimat, mindazokért a hálátlanságokért, melyeket testvéreim követnek el.

Atyám isteni jósága szívük ajtaján kopogtat, szállást kér és ők nyakassággal és hálátlansággal utasítják el Őt. Inkább adnak menedéket a pokoli ellenségnek, mint Teremtőjüknek. Kértem Atyámat, hogy azért, mert isteni akaratában nagy megnyugvással viselem fájdalmaimat, kérjen továbbra is szívükben szállást; ne szűnjön meg ezt tenni és ne hagyja ezt abba addig, amíg egészen át nem adják szívüket Neki. Azok, akik nem fogadják be Atyámat, nyakasságuknak megfelelő nagy büntetést kapnak, s ha keresik majd Őt, nem találják meg többé. Kértem, halassza el ezt a fenyítést s csak életük végén büntesse őket. Viszont életük egész tartama alatt se szűnjön meg kopogtatni szívükön.

Mária és József Betlehem városának minden ajtaján kopogtattak. Nem fáradtak bele és nem hagyták abba napszálltáig. De süket fülekre és szívekre találtak, s így azok megfosztották magukat attól a kegyelemtől, hogy a Messiást befogadják. Sőt, továbbra sem voltak méltók arra, hogy házaikban szállást adjanak Neki. Imám tetszett Atyámnak, s kész volt mindazt megtenni, amit Tőle kértem. Valóban a következő történik: A mennyei Atya nem hagyja el az embert, mégha nagy bűnök terhelik is. Egyre-másra szólítja a bűnös szívét: „**Add Nekem szívedet!**” ... Hajlandó folyton a szív ajtajánál állni és kopogtatni. Azt mondja szüntelen: „**Ajtódnál állok és kopogtatok!**”

A betlehemiek keménysége

Mialatt szeretett Anyám körülnézett, hogy egy kis menedékhelyet keressen, Lelkem tiszta szemével megfigyeltem, e hálátlan lelkek megátalkodottságát és keménységét. Atyám ugyanis folyton sugallta nekik, hogy adjanak szállást! ... Ez a mennyei ösztönzés azonban nem ütött rést szívükön; egészen elfoglalták őket saját világi gondjaik. Kértem Atyámat,

bocsássa meg nekik nagy hálátlanságukat és keménységüket; annál is inkább, mivel a rejtett titkot nem ismerték. Atyámnak tetszett kérésem. Elfogadta azt; megbocsátotta a betlehemiek udvariatlanságát és megengedte, hogy területükön születhessek, de lakóhelyükön kívül; habár ők még ezt sem érdemelték meg. Ezt már kérésemre tette, és hogy teljesebben az isteni ígéretek.

Jézus kéri Atyjától áldását és tetszését

Mikor szeretett Anyám ebbe a nyomorúságos és hitvány barlangba belépett, nyomban Atyám imáadásába kezdtem. Hálát adtam Neki és magasztaltam csodálatos rendeléseit. Mialatt, jegyesem, a világra jönni és a szüzi méh sötéttségét elhagyni készültem, láttam nagy nyomorúságomat és szegénységemet. Láttam, hogy mindenki visszautasít és egy nyomorúságos istállóba hoztak. Egészen elszomorodva és népem hálátlansága miatt eltelten a következőket mondtam születésem előtt Atyámnak: – „**Lásd, szeretett Atyám, eljött születésem órája. Mielőtt e világra jönnék, kérlek, adj erre engedélyt és áldd meg Lelkemet, melyet dicsőségedre és e világ megváltására teremtettél és az örök Igével egyesítettél. Áldd meg Emberségemet. Tetszett Neked, hogy a Szentlélek ereje által, szeretett Anyám egészen tiszta vércseppjeiből alkossad azt. Méltóztassál ezzel az Emberséggel az isteni Természetet egyesíteni s így elválaszthatatlanul és örökre lakásul add az isteni Természetnek Emberségemet. Áldd meg mozdulataimat, melyeket az örök Igével egyesített emberi Természetem tenni fog. Áldd meg a fájdalmakat, melyeket el fogok viselni. Áldd meg munkáimat, melyeket nagyobb dicsőségedre és az emberi nem üdvösségére fogok elvégezni. Biztosítlak, szeretett Atyám, Ki Tőlem elválaszthatatlan vagy: egy lélekzetet, egy lépést sem teszek, egy szót sem mondok, egy tekintetet sem vetek, ha ez nem felel meg isteni Tetszésednek és nem szolgál nagyobb dicsőségedre. Látod, szeretett Atyám, milyen menedéket nyújt Nekem születésemkor a világ?... Látod, testvéreim hálátlanságát!... Kérlek, ó Atyám, hálátlanságuk viszonzásául, készítsd nekik – irgalmad folytán – az örök üdvösséget, hogy a halandóból a halhatatlan életre szülessenek. Keserves szenvedéseim és halálom által, ezt az üdvösséget szándékozom és kívánom nekik megszerezni. Fogadd el, szeretett Atyám, ezt a szeretetet és jóakaratot, melyet irántuk tanúsítok. Áldj meg Engem s áldd meg azokat is, akik Engem utánozni és lépteimet pedig követni fogják. Légy szerető Atyjuk nekik!**

Az Atya áldása

Imám végeztével csodálatos módon áldott meg jó Atyám. Ez más áldás volt, mint amelyet Izsák fiának, Jákobnak adott. Izsák áldása ideiglenes javakra, Atyámé az örök javak megszerzésére, testvéreim lelkének megnyerésére vonatkozott. Jákobot bátyja – Ézsau – gyűlölte; Engem testvéreim gyűlölték s halálomig üldöztek. Jákobnak használt az ajándék, Nekem azonban nem használt az, hogy önmagamot tettem Ajándékká; önmagamot, Aki a legnagyobb „ajándék” vagyok!... Hiszen életem odaadása által a zsidó népet, ezt az igazán hűtlen és hálátlan testvért akartam megtéríteni. Hogy elszomorított ez a nagy önfejlés és megátalkodottság! ... Némi könnyebbségemre volt, midőn láttam, hogy sok testvérem, – habár nem tartoznak a választott néphez – egyesül és szoros barátságot tart majd fönn Velem. El fogják fogadni hitemet, tanításomat s a szenvedések és a kereszt útján fognak követni.

Jézus kegyelmeket kér szeretett Anyjának

Miután világrajövetelemhez az atyai áldást és az isteni beleegyezést megkaptam, kértem Atyámat, hogy jutalmazza meg szeretett Anyámat a kellemes „lakásért”, melyet kilenc hónapon át méhében Nekem adott. Ő minden jóságával és szeretetével teljesítette kérésemet. Anyámat felséges elragadtatásba hozta, s megadta neki a kegyelmet, hogy az Istenséget teljes tökéletességében szemlélhette! ... Ezalatt mindenhatósága úgy irányította Máriát, hogy lelke még nem dicsőült meg s nem emelkedett mennyei boldogságra, hanem képes volt e magasztos elragadtatás után is újra magához térni. Máriának ez a boldog „látása” csodálatos volt és ebben a „látásban” időzött Anyám lelke. E perctől kezdve nagy kegyelemmel és tökéletességgel lett telítve.

Atyám megkérdezte Anyámat, hogy milyen jutalmat kíván azért, hogy Nekem, szeretett Fiának szállást adott? Anyám mélyen megalázta magát és így felelt: – **„Mindaz, ami bennem van, a Te ajándékod Atyám! Ezért nem illet meg jutalom. De mivel isteni bőkezűséged oly pazarul bánik velem s elhalmoz kegyelmével, annyi kegyelmet és erőt kérek a magam számára, hogy Fiamat, az emberré lett Igét tökéletesen utánozhassam. Arra is kérlek, ó Atyám, hogy minden szenvedést, melyet Fiam az emberi nem üdvösségéért el fog szenvedni, Vele együtt szenvedhessem! Adj nekem erőt és bátorságot, hogy minden tőrészűrást bátran viselhessek el, melynek szívemet át kell majd járnia!”**

Szeretett Anyám tökéletesen boldog volt s alázatosan mondott köszönetet újra azért a nagy kegyelemért az örök Atyának, mert őt választotta egyszülött Fia édesanyjának. Köszönetet mondott, hogy Fiát kilenc hónapon keresztül testébe fogadhatta. Megköszönte mindazt a kegyelmet, melyet ez idő alatt Tőle kapott. Újból felajánlotta s teljesen Neki ajándékozta magát és kijelentette, hogy mindenben teljesíteni akarja Isten akaratát. Továbbá még azt a kegyelmet is kérte Atyámtól, hogy „Fiát” illő tökéletességgel táplálhassa. Ne engedje meg, hogy Isten és Fia e közben valami kellemetlenséget vagy szenvedést érezzen. Anyám kérései tetszettek Atyámnak.

Szent József titokzatos álma

Szeretett Anyám csodálatos elragadtatásakor, Szent Józsefet álom nyomta el. Álma egészen titokzatos volt; Szent József lelke Istenhez emelkedett. Szemlélte az isteni titkokat, mindenekelőtt Emberrélevésem titkát. Kértem Atyámat, fizesse meg Szent József fáradságát, melyet Anyám ellátásával s ezzel együtt Miattam vállalt magára. Különösen azt a szorongást jutalmazza meg, melyet a tanácstalanság okozott neki, tisztaság jegyese állapotát illetően. Jutalmazza meg az úton elszenvedett nehézségeit s azt a fájdalmát, hogy kénytelen volt mindenkitől eltaszítva, ebben a nyomorúságos viskóban menedékhelyet keresni. Atyám új kegyelmekkel és égi ajándékokkal áldotta meg őt.

Jézus születése

Mialatt szeretett Anyám az Istenséget élvezte, s József isteni édességben és mennyei vigaszokban részesült ... a világra jöttem!

Csodálatos módon születtem! Anyám tiszta szűz maradt s nagy kegyelmekkel gazdagodott. Miután elhagyta a szűzi méhet, mélyen megalázkodva imádtam örök Atyámat. Újból köszönetet mondtam Megtestesülésemért és életemet kiengesztelésre ajánlottam fel. A földön feküdtem elterülve és sírni kezdtem. Hangom Mária szívébe hatolt és felséges elragadtatásából visszavonta őt. József is visszatért érzékei használatához; mindketten letérdeltek és imádtak Engem. Hogy mily nagy örömet érzett a szívük, azt emberi

elme fel nem foghatja, legkevésbé szeretett Anyámét, aki oly nagy sóvárgással várta világrajöveletemet. Mily szeretettel imádtott, hogyan hódolt Előttem; mily szívvel ajánlotta fel magát szolgálatomra s mily méltatlannak tartotta magát e kitüntetésre! És mindezt mily szép lélekkel, anyai érzéssel és édes kedvességgel cselekedte. Szívesen vettem tőle és felajánlottam Atyámnak. Bár rá-ránéztem testi Szemeimmel, de inkább szerettem őt Szívemmel és így gyönyörködtem benne.

Engesztelő könnyek

Midőn így, ilyen lealázottan feküdtem a földön, szinte megsemmisülve, mindenkitől elhagyatva, minden emberi segítségtől megfosztva, – nagy fájdalmat éreztem. Sírtam, mert ilyen nagy nyomorúságban és szegénységben láttam Magamat. Reszkettem a nagyon erősen érzett hidegtől. Könnyeimmel együtt elégtételül ajánlottam fel Atyámnak mindent, az emberi nem bűneiért, különösen testvéreim esztelen és túlhajtott testi gondoskodásának kiengesztelésére. Nem bírják elviselni, hogy testük valami kellemetlenséget vagy a szükségesekben, sőt még a fölöslegesekben is némi hiányt szenvedjen.

Miután örök Atyám imádását befejeztem, felajánlottam Neki ezt a Számára kedves hódolatomat, testvéreimért, különösen azok helyett, akik értelmük fejletlensége miatt Őt még nem képesek imádni. Hálát adtam mindnyájuk nevében; mert ebben a korban még erre nem képesek. Atyám kegyesen fogadott mindent s Általam annyi imádást, hálaadást és tiszteletet kapott helyettük, hogyha ezek mindjárt születésük után, tehát értelmük használatának elérése előtt meghalának, Atyámat akkor is megdicsőítenék e jócselekedetek, melyeket értük, kivétel nélkül, megtettem. Imádásom és hálaadásom akkor is megdicsőíti Atyámat, ha ők – értelmük használatának elérése után – hanyagságból vagy rosszakaratból nem szeretnék, nem magasztalják, nem imádnak és Neki hálát nem adnának. És ha ezek dacosak is Atyámmal szemben, a születésem első pillanatában Iránta nyilvánított tiszteletet, el nem vehetik Tőle.

Amint ilyen nyomorúságban feküdtem ott a földön, sírtam, jegyesem. Vigasztalhatatlan voltam, testvéreim bűnei miatt. Láttam, hogy az emberek mennyire megvetik Atyámat és vétkeikkel mennyire kiforgatják az Őt megillető tiszteletből. Meggyőződtem a büntetés szükségességéről s hogy kiengesztelhessem Atyám nehezitelését és igazságos haragját, melyet az emberek rosszakarata hív ki; ezt mondtam Atyámnak: – **Szeretett Atyám! Nézd Testemet, mely most a világra jött, hogy az isteni igazságosságnak minden Tőlem megkívánt elégtételt megadjon. Hárítsd Reám a bűnösök iránt érzett haragodnak és méltatlankodásodnak fenyítését. Lásd, Én kész vagyok Neked az igazságosságod követelte elégtételt megadni. Mindezt Magamra veszem, hogy a bűnösök megtérjenek és éljenek. Sz szenvedések között akarok meghalni, hogy testvéreim örökre méltók legyenek Veled abban az országban élni, melyet világrajöveletemmel számukra meg akarok szerezni. Fogadd el Atyám e kéréseimet és miattuk, kegyelmed által, oldozd fel őket. Hass oda, hogy minden jóakarató teremtmény Hozzád térjen és irgalmadat örökre dicsőítse!”...**

Felajánlásom módfelett tetszett Atyámnak. Nagy örömmel fogadta el, s megígérte Nekem azt, amit Tőle kértem.

Jézus Szűz Mária karjában

A földön fektemben szóltam Anyám szívéhez is: – „**Emelj-fel Anyám a földről és vedd karjaidba Isten egyszülött Fiát és méhed áldott gyümölcsét! Oltalmaz és örködj Fölöttem, mint az Isten emberek iránti szeretetének zálogán. Tarts mint foglalat az emberek megváltására. A zord hideg, melytől most szenvedek, győzze le alázatosságod ellenkezését, mert vonakodsz érinteni Engem. Anyai szereteted győzzön a tiszteleten és**

hódolaton, amelyet az emberré lett Isten iránt érzel. Szoríts szívedre! Hadd melegítsen az a tűz, mely szívedben ég. Inkább akarok szíved izzó lángjainál megmelegedni, mint égő fa tűzénél. Takarj be a szegényes kendőkbe, melyeket szereteted készített számomra. Tarts karjaidban; mert máris szenvedek, mivel így el vagyok tőled választva!”

E benső szavaktól felgyulladt Anyám vágya, hogy karjaiba vegyen. Hogyan növekedett szeretete Irántam! ... És vágy, félelem és hódolat között, melyet Irántam, Istene iránt érzett, legyőzte a félelmet, karjaiba vett és szívére szorított, – mint édes „Fiát”. Jobban melegített szeretetének tűzével, mint természetes melegével; hiszen Isten iránti szeretetének tüze hozta izzásba szeretetét. Hogy milyen szeretettel és szívbeli örömmel vett szüzi karjaiba, a következőkből következtetheted: 1. a nagy szeretetből, melyet Irántam mint „Fia” iránt érzett; 2. a felsőbb világosságból, melynek birtokában Engem, mint Isten valóságos Fiát felismert; 3. a heves vágyból, mely szívét átjárta, hogy Engem mint lelkének Jegyesét átöleljen.

Most méltán és magasztosan idézte a Szentírás szavait: **„Megtaláltam, kit szeret a lelkem; megragadom s el nem engedem!”** (Én 3,4) Nem azért mondta ezt, mintha félt volna, hogy valaha elveszít, hanem mivel amíg méhében voltam rejtve, nem telhetett öröme benne, hogy nézhessen és ölelhessen. Drága jegyesem, mily nagy figyelmet tanúsított anyai szeretete Irántam, forrón szeretett Fia iránt! ... De Én is viszonoztam, habár azt a tartózkodást, melyet lelkébe oltottam, soha el nem vettem tőle, úgyhogy mindig mint Istenére tekintett Reám. Ez a tartózkodás segítette arra, hogy a nagy édesség és boldogság folytán, ki ne lehelje lelkét. Mária meglátta Bennem a páratlan szeretetreméltóságot, a szeretetet és jóságot. Ez okozta, hogy a legbensőségesebben szeretett. Egyidejűleg észrevette Rajtam az isteni Fenség méltóságát és tartózkodását s ez mindig megfelelő hódolatot és tiszteletet keltett föl benne. Egyúttal mérsékelte szeretetét is, hogy túláradásától életét ne veszítse; ez ugyanis, a nagy istentisztelet és hódolat nélkül, könnyen bekövetkezett volna. Ezután felajánlottam Atyámnak Anyám minden szeretetmegnyilvánulását. Felajánlottam Iránta tanúsított szeretetemet is. Mily értékes és kedves volt a mi lelkiéletünk, Atyám előtt! ... Így szóltam Hozzá: — **„Fogadd el édes Atyám a mi kölcsönös szeretetnyilvánításainkat, melyek tiszteletedet és megdicsőítésedet célozzák. Ezek szolgáljanak kárpótlásul azokért a hálátlanságokért és szerencsétlenségekért, melyeket testvéreim irántad tanúsítanak; kiváltképpen engeszteljenek ki Téged azért a ridegségért és keményszívúságért, mellyel némely gyermek Anyja iránt és némely anya gyermeke iránt viseltetik. Odáig fajulnak – a Te legnagyobb visszatetszésedre, – hogy szeretet helyett kölcsönösen gyűlölik egymást”**

Mindez tetszett Atyámnak.

Jézus és Szűz Mária könnyei

Tudd meg, szeretett jegyesem, hogy Én nagyon jól tudtam, milyen áldozatok tetszenek Atyámnak és minőket kíván Tőlem. Mindenben örömet szereztem Neki és pedig oly fokban, hogy általa egészen kiengesztelődött és kielégült. Ezért Ő is tetszésemre kívánt lenni s a testvéreimért Hozzá intézett kéréseimet jóságos leereszkedéssel fogadta; mert amit csak mondtam és tettem, érettük cselekedtem. Atyám szenvedélyesen vágyik arra, hogy mindenkit boldognak lásson, és hogy érdemeimben és megváltásomban mindnyájan részesüljenek. Egészen tisztán láttam azokat, akik elvesztik az örök boldogságot. Ezekért nagy kínokat állottam ki és ezt a szenvedést is Atyámnak ajánlottam fel, mégpedig kárpótlásul azért a megátalkodottságért, melyben ezek a nyomorultak élnek. Vakok ezek; a hit világosságát veszítették el; kizárták magukat a megváltásból s nem részesülnek érdemeimben. Hogy búsultam, drága jegyesem, mikor oly sok lelket láttam, akiknek – önhibájukból – a megváltás és nagy érdemeim semmit sem használnak. Szerettem őket, mint Atyám teremtményeit s

minden igazi jót kívántam nekik. Hiszen azért jöttem a világra, hogy boldoggá tegyem őket! Vágytam, hogy minden választott lélek Velem sírjon. Ez a vágyam Anyám szívéig hatolt s ő is könnyezett Velem. Nagy vigaszomra volt, hogy annyi lélek pusztulásának láttára, Velem együtt öntötte könnyeit. Ezeket a könnyeket, ezt a fájdalmat is felajánlottam Atyámnak, és kértem, adjon minden kiválasztott léleknek hasonló érzületet, különösen azoknak, akik ezekkel a vak és szerencsétlen lelkekkel valami jót tehetnek. Segítsenek rajtuk; oktassák őket az igaz Isten ismeretére; vezessék az igaz hit világosságára és részesítsék őket a megváltásban, melyet oly bőségesen nyújtottam nekik, nehogy az igaz hit meg nem ismerése folytán elveszítsék az örök boldogságot.

Szűz Mária először csókolja meg isteni gyermekét

Drága jegyesem, midőn szeretett Anyám karjai között voltam, ő egyre jobban epekedett azután, amit előképben a szent Jegyes mondott szíve választottjának: – „**Csókoljon meg engem az Ő szája csókjával!**” (Én 1,1) Mikor láttam, hogy mennyire szeretne Nekem, szeretett Fiának szűzi csókot adni és Tőlem csókot kapni, és mert Én is egyre boldogítani akartam őt, Magam is részt kívántam venni abban az örömben, melyet ilyen tiszta, ártatlan s Általam annyira szeretett teremtménytől kaphatok. Tetszett Atyámnak ez a szándékom s Én is bőséges vigaszt találtam abban, hogy a rá legmértőbb teremtménynek ezt az örömet megadhattam. Első ízben hatalmaztam fel őt arra, hogy szűzi ajkaival arcomhoz közeledjék; hogy megadja Nekem a szent és elfogadja Tőlem a legszentebb csókot. Ezt a felszólításomat a legszeretetteljebb módon juttattam szívéhez. Alighogy meghallotta benső szózatomat, azonnal követte is szeretetteljes felszólításomat s kimondhatatlan örömeire megcsókol. Nagy szeretettel viszonyoztam s közben új kegyelemmel töltöttem el szívét s megízleltem vele isteni csókom édességét. Nekem is nagy örömet szerzett, hogy szeretett Anyám megcsókol. Ezt az első csókot, melyet Anyámnak adtam, az övével egyesítve, szintén felajánlottam Atyámnak, azokkal az örömmel együtt, melyeket Anyám lelkével éreztettem meg és saját Emberségem is élvezett. Ezért kértem Őt, hogy azokat az ártatlan lelkeket, akik epedve könyörögnek, gyakran részesítse atyai jóságánál fogva, isteni édességében. Először vegye őket rá, hogy ízleljék meg az isteni dolgokat. És Ő valóban hajlandó ezeket az isteni örömeiket megadni, ahogy a királyi próféta is mondja: – „**Ízleljétek s örvendezétek, hogy mily jó az Úr!**” (Zsolt 33,9)

Atyámat rendkívül megörvendezették e felajánlásaim és kéréseim; teljesítésüket jóságosan és kegyelmesen meg is ígérte. Szabad tehát az Istent szerető lelkeknek azt kívánniok, hogy Isten édességét és kedvességét megízlelhessék. Valóban tapasztalja is ezt az Utána őszintén és kitartóan vágyódó lélek.

Jézus és Szűz Mária gyakran tartózkodnak a csók örömeitől

Ne gondold, jegyesem, hogy gyakran engedtem át Magamat annak az örömeinek, melyet Én és Anyám egymás csókjában éreztünk. Mivel tartózkodni akartam mindentől, ami vigaszt okozhatott Nekem, azért ettől az élvezettől is, mely különösen megvigasztalt, megtagadtam Magamat. Nagyon ritkán fordultak elő köztünk az ilyen kölcsönös szeretetnyilvánítások. Láttam Anyámnak nagy vágyát, és épp ez hangolt arra, hogy ne csak az ő kedvében járjak, hanem Magam is élvezzem szűzi csókja édességét. De megtagadtam Magamat és annak ellenére, hogy ez a kölcsönös csókadás tökéletes és szent volt, tartózkodtam tőle. Mint Isten, hajlandó voltam teremtményeimnek örömet okozni s vigaszt nyújtani. Így a csóktól történt tartózkodásomat, ami Nekem fájdalmat okozott, engesztelésül ajánlottam fel Atyámnak a sok és súlyos sértésért, melyet a teremtmények részéről tapasztaltam.

De valahányszor megengedtem, hogy Anyám megcsókoljon s Én viszont megcsókoltam őt, szíve révén már megsejtettem az áruló Júdás csókját, a sok arcucsapást és megalázást, melyet isteni ábrázatomnak kell majd elviselnie. Ezt azért tettem, hogy mérsékeljem a vigaszt és édességet, melyet a csóknál éreztünk. Anyám a megvetésre gondolt, amelyben Részem lesz. Én mindazok hálátlanságát láttam, akik megvetnek és elárulnak majd Engem. Így az örömet mindig az eljövendő szenvedések keserű gondolatai kísérték.

Pólyába takarva

Mialatt szeretett Anyám egy ideig a karjában tartott, értésére adtam, hogy takarjon be a szegényes kendőkbe, melyeket maga készített e célra. Így szokás ez más gyermekeknél is. Anyám ezt nagy kedvességgel, szeretettel és vigasztalással csinálta. De ez a vigasz sem volt keserűség nélkül, mert ugyanakkor így szóltam szívéhez: – **„Kösd be Anyám Fiadat ezekben a ruhákba és tudd meg, hogy más kötelékek készülnek Számomra. Eljön az idő, midőn kötelekkel és láncokkal fognak irgalmatlanul megbilincselni Engem!”**

Milyen fájdalmat okoztak ezek a szavak Anyám tiszta és nemesen szerető szívének!

Midőn így kendőkbe csavarva láttam Magamat, azt a fájdalmat éreztem, amelyet az az ember érez, akit érett korban vernek bilincsbe. Felajánlottam ezt a fájdalmat Atyámnak s így szóltam Hozzá: – **„Lásd Atyám, szeretett Fiadat pólyákba csavarva! Nézd, most minden mozgási lehetőségtől megfosztva, megkötözve fekszem itt. E szenvedéseim ereje által kérlek, oldd fel irgalmadban a bűn bilincseitől azokat a vigyázatlan lelkeket, akik bilincsbe veretésüket oly könnyen megengedik. Azután pedig nem találják meg a módját annak, hogy a bűn kötelékeitől miként szabadítsák ki magukat. Szeretnének tőlük megszabadulni, de nem bírnak. Adj ezért, szeretett Atyám, nekik kegyelmet és erőt ehhez!”**

Atyám mindent megígért Nekem. Valóban mindennap kiszabadít egy-egy ilyen lelket a bűn bilincseiből. Ők ezt alig veszik észre. Azok ezek, akik nem teljes rosszakaratból, hanem vigyázatlanságból, emberi tekintetből, vagy valami kényszer miatt ragadtatják el magukat, s ezáltal gabalyodnak bele a bűnbe. De elszánt akarattal vágyódnak arra, hogy e gonosz kötelékekből kiszabaduljanak. Atyám szívesen nyújt a lelkeknek segítséget. Imám ereje által sokan megszabadulnak a bűn bilincseiből.

Szent József karjában

Szegényes pólyába csavarva, az állatok jászlába kellett kerülnöm. Mielőtt Anyám ezt megtette volna, benső indításon, Szent József karjaiba helyezte. Elképzelheted, hogy mily nagy vigaszt érzett lelkében, ha figyelembe veszed biztos tudását, hogy Istennek és tiszta jegyesének, Máriának „Fia” vagyok. Ezt a boldog lelket örömmel és édességgel töltöttem el. Szent József a szeretet elragadtatásába esett, örömkönnnyeket hullatott s úgy látszott, mintha a mennyország gyönyörűségeit élvezné. De az örömben ő is keserűséget érzett, mert hisz látta, hogy mily nagy szegénységben vagyok. Szeretett volna segíteni Rajtam, de nem bírt. Én is örvendtem, drága jegyesem, hogy ezt a szent lelket ilyen mennyei örömben láttam. Hiszen Istenét tartotta karjaiban! ... Tehetetlensége feletti benső fájdalma Engem is elszomorított. Ezt a vigaszt és ezt a kint is felajánlottam Atyámnak és kértem Őt, kegyeskedjék minden ártatlan lelket megvigasztalni. Ízleltessen Engem meg velük; betöltve őket isteni kegyelmével. Különösen azokkal közöljön Engem, akik – szenvedésekre gondolva, – mélyen szomorkodnak. Atyám mindehhez beleegyezését adta. Valóban, az ártatlan lelkekkel igen gyakran érezteti Jelenlétemnek és az isteni kegyelemnek édességét.

Jézus mint „Ember” könyörög az Atyához

Drága jegyesem, ugye nagyon csodálkozol, mikor azt veszed észre, hogy Én, habár szintén Isten – s mint ilyen az Atyával egyenlő – vagyok, minden dolgot, melyet neked ebben az írásban megemlíték, Tőle kértem?... Hiszen mint Isten, tetszésem szerint Magam osztogathatnám teremtményeimnek szeretetem bizonyítékait, mégpedig a kegyelmeket. Tudd meg, kedvesem, hogy tökéletesen igaz, hogy igaz Isten vagyok, s mint ilyen, egy az Atyával! Hiszen már tanítványaimnak is megmondtam: **„Én és az Atya egy vagyunk.”** (Jn 10,30)

De meg kell értened, hogy „Ember” lettem, következésképpen egyesültem az emberi természettel s így, e természetem szerint, alsóbbrendű vagyok, mint Ő! Hiszen azért jöttem e világra, hogy akarátát teljesítsem és mindenben alávessem Magamat Neki. Ezért, mint hódoló és engedelmes Fia, minden kérést Hozzá intéztem.

Kértem Őt, hogy minden testvéremnek adja meg mindama kegyelmeket és szeretetének bizonyítékait, amelyekről neked már beszéltem és még fogok is szólni. Ezért ne csodálkozz többé ezen, inkább szégyelld magad és abban iparkodj utánozni Engem, hogy a veled egyenlő teremtményeknek aláveted magad. Én, a földön, mindig Atyám hatalma alá rendelten éltem. Habár Isten voltam, mint Ő, nemcsak Atyámnak voltam alárendelve, hiszen ebben az írásban majd meglátod, milyen embereknek vetettem alá később Magamat, vagyis Istened, az emberek iránti szeretetében, mennyire lealázta Magát! ... De az ember hálátlanságába és ellenkezésében gyakran még Istenednek sem akar meghódolni, s ellenáll akarátának. Elég! Erről majd alkalmas helyen szólok még hozzád. Térjünk vissza eredeti beszélgetésünkre.

Jézus a jászolban

Mivel elhatározottam, hogy állatoknak való jászolban, egy kevés szénára ágyazva kell feküdnöm, Anyám visszavett Szent József karjaiból és saját kezűleg fektetett, József társaságában, a jászolba. Imádozt Engem, miközben mindketten letérdeltek, hogy az isteni titkot szemléljék. A jászol mellett két állat is volt. Ezek leheletükkel igyekeztek melengetni Engem. Meghajlott testtartással ismertek el Teremtőjüknek. Mintha értelemmel lettek volna megáldva, rendkívül figyelmesek voltak és szinte részvétellel csodálták szegénységemet. Mialatt a nyomorúságos jászolban feküdtem, ó, mennyit tettem Atyámnál!... Mindezt testvéreimért. A legnagyobb fokban átéreztem ezt a szegénységet és nyomorúságot. Hiszen valóságos „Ember” voltam. Istállóban születtem s azután ily nyomorúságos helyre fektettek. Királyi kényelem helyett, kevés szénán feküdtem, de még ezt is az isteni Gondviselés tette oda. Éppen állatok voltak az istállóban. Rá-ránéztem, jegyesem, a mellettem álló két állatra. Ilyen személyiségek jelentek meg születésemmél! Ez bizony nagy lealázás volt!... Ki gondolta volna, hogy Istenedek oly mélyen lealázza Magát, hogy jászolban, állatok társaságában fog lenni, élni és szüksége lesz arra, hogy azok leheleténél melegedjék?... De így volt!... Eleinte még hallottam az angyalok énekét, tehát hangját. Ezeket azonban Atyám küldte, hogy mint Királyukat tiszteljenek Engem. De mit adott Nekem a világ, mert megszülettem; mert miatta a földre jöttem? ... Istállót és pihenőhelyül jászlat. Ez volt földre jövetelemtkor az első „ajándék”.

A szénaágyon fekvé, emberségemben nagyon is éreztem a szenvedést. Először ajánlottam fel Atyámnak fájdalmamat a nagy elpuhultságért és a kényeztetésért, melyet az emberek pihenőhelyükön szereznek maguknak. Ez az elpuhultság még a tökéletesebb lelkeket is megtéveszti. Ezek azzal a kötelességgel mentegetik magukat, hogy vigyázniuk kell egészségükre. A valóságban azonban, – a nélkül, hogy észrevennék – önszeretetüket elégítik ki így. Kértem az Atyát, adjon kegyességében mindazoknak, akik e téren Engem utánozva megtagadják magukat, amennyiben lemondanak arról a kényelemtől, amelyben jogosan élhetnének, elegendő kegyelmet, erőt és kitartást. Atyám hajlandónak mutatkozott mindenkit

támogatni és kegyelmével őket megérinteni. Valóban megtette és teszi most is. Vannak, drága jegyesem, akik pihenőhelynek kemény padlót és kevés rózsát vagy szalmát használnak! Ezek olyan elhatározással és nagylelkűséggel vesznek erőt magukon, hogy úgy látszik, mintha önmegtágadásukban egyúttal élvezetre is lelnének. Ez mind-mind imáim gyümölcse; mert különös kegyelem és segítség nélkül nem tudnák megtenni.

Ahogy így az állatok között voltam, kértem Atyámat, hogy eme megaláztatásom érdemeinél fogva, könyörüljön azokon a méltatlan lelkeken, akik bűneik által az állatokhoz válnak hasonlóvá, és irgalmazzon nekik. Lássá el őket elegendő világossággal és kegyelemmel, hogy nyomorult állapotukat felismerhessék. Ahogy Én nem váltam méltatlanná azzal, hogy e két állat között voltam, úgy Ő se tartsa méltóságán alulinak, hogy ezeknek a szerencsétlen lelkeknek megvilágítást és isteni sugallatot adjon. Atyám megígérte, hogy mindezt megteszi. És valóban meg is cselekszi. A botor és állati lelkek azonban kevélyen ellenállnak az isteni kegyelemnek, és nem hallgatnak sugallatára. Ostobaságukkal és értelmetlen akarattal űzik el maguktól a fényt, melyet az irgalmasság Atyja oly nagy szeretettel ajándékozik nekik. Drága jegyesem, nagy fájdalmat éreztem e szerencsétlen lelkek miatt, ami igen-igen elszomorított. Keménységük és elvakultságuk miatt keservesen sírtam. E könnyeket is felajánlottam Atyámnak, hogy az isteni Igazságosság megengesztelődjék eme állatias emberek részéről tapasztalt sértésekért. Változtassa őket értelmes emberekké, az isteni Igazságosság pedig engesztelődjék ki, mert abban kapott elégtételt, amiben ők vétkeztek.

Fektémben rátekintettem azokra is, akik hasonló szenvedésekben fognak Engem utánozni. Milyen szeretettel néztem rájuk!... „Mivel megláttam szenvedésüket, megkönnyebbültem. Hiszen szenvedéseiken keresztül láthattam, hogy mennyire szeretnek; hogy szeretetből utánoznak. Ez megvigasztalt. Ezt a vigaszt azonban megkeserítette azoknak a látása, akik nemcsak hogy nem utánoznak, hanem éppen ellenkezőleg, mindenféle kényeztetést és puhaságot keresnek, még azokon a helyeken is, ahol a szegénység és erény fogalmát teszik le. Gyakran vétkeznek ott Isten és a fogadott szegénység ellen.

A pásztorok látogatása

A jászolban vágyni kezdtem a pásztorok látogatására, hogy kissé eltársalogjak ezekkel az egyszerű lelkekkel. Mielőtt a barlanghoz közeledtek volna, melyben tartózkodtam, kértem Atyámat, adjon kegyesen nekik annyi világosságot, hogy az isteni titkot felismerjék és mint valóságos Istenben és valóságos Emberben tudjanak Bennem hinni. Atyám megadta a pásztoroknak ezt a megvilágosítást. Mivel ezek a lelkek jól előkészültek rá, nagy hatást tett rájuk az isteni kegyelem. Mindnyájan eljöttek, hogy buzgón imádjának és Nekem ajándékozzák szívüket. Mikor a barlanghoz érkeztek, új kegyelemmel és még nagyobb szívbeli örvendezéssel teltek meg. Alig láttak meg Engem, máris a földre vetették magukat és örömkönnyek között imádtak s a megígért Messiásnak ismertek el. De, mert együgyűek voltak, nem fogták fel szegénységemnek és lealázott voltomnak titkát. Ezek az első látogatások nagyon kedvemre valók voltak. Egyszerűségük ellenére is nagy vigasszal telítettek meg, mert épp az e fajta emberekben leltem örömet. Hiszen egyenesszívű és egyszerű lelkek voltak. De ezt a vigaszt is megkeserítette, mikor megláttam, hogy a pásztorok rokonai közül többen hitetlenek és hűtlenek. Nemcsak hogy nem hittek azoknak, akik nekik Rólam beszéltek, de még kíváncsiságból sem akartak az istállóhoz közelíteni. Kemények és megátalkodottak maradtak.

Kemény lelkük és hűtlenségük oly fájdalmasan érintett, e fölött elgondolkozva, bizony sírva fakadtam. Elnyerték a kiváló kegyelmet, hiszen Angyal jelent meg nekik s meghívta őket is, de megátalkodottak maradtak. Társaik példájára föl kellett volna buzdulniok, hogy imádomra siessenek. A kegyelmet, melyet Atyám a többieknek adott, megadta nekik is, de

bennük nem hatott, mert – bár egyszerű lelkek voltak – lelkük bűnös volt és nem volt egyenes szándékú, mint azoké, akik hittek az Angyal hívásának és eljöttek. Az utóbbiak abban a szerencsében részesültek, hogy felismerhettek és imádhattak.

Mikor azt láttam, hogy ezek az annyira eldurvult és csökönyös lelkek sem veszik az angyali hívást, s ezzel egyben az isteni kegyelmet is megvetik, e fölött érzett bánatomat nyomban felajánlottam Atyámnak s kértem Őt, hogy bocsássa meg irgalmában nekik ezt a nagy hibájukat és lelküknek e keménységét. Fogadja el könnyeimet engesztelésül az általuk okozott sértésekért és igazságtalanságokért, jóllehet a lelkek ellenálltak Atyám szerető hívásának és felszólításának. Minél több jóindulatot tanúsított irántuk, annál inkább visszaéltek azzal és szívük keménysége által tették magukat méltatlanokká kegyelmére.

Mikor az egyszerű pásztorok Elöttem álltak, csodálkozva és álmélkodva néztek Reám. Ezt szeretetteljes tekintettel viszonzottam és vigasszal töltöttem el lelküket. Kértem Atyámat, legyen kegyes minden lelket megvigasztalni, aki hisz hívásának, szolgálatomba lép és eleget tesz a kegyelemnek.

Jézus a jó Pásztor

Különösen a következőkre kértem Atyámat: amint Neki örömet szerzett az, hogy születésem után pásztorok voltak az első látogatóim, lelje kedvét abban is, hogy Nekem a „Jó Pásztor” nevet adja. Azért jöttem, mint minden pásztor feje, hogy imádjanak és kövessenek Engem, Aki a legtökéletesebb és legszentebb Pásztor vagyok. Mint a juhok, úgy kövessenek az emberek. Felajánlottam Magamat az Atyának, hogy mint igazi jó Pásztor akarok szolgálni a tévelygő és eltévedt juhocskáknak. Nem kerülöm a munkát és nélkülözéseket, sőt életemet akarom adni megmentésükért. Annyit akarok tenni, amennyit csak tudok, hogy visszavezessek őket aklomba. Csalogatni fogom őket és dédelgetni; keresem, hívom és megszabadítom a pokoli farkas torkából őket. Csak azok fognak elpusztulni, akik teljes erővel futnak Tőlem s önként adják oda magukat a farkasnak, hogy az széttépje őket. Atyámnak nagyon tetszett ajánlatom s ettől kezdve Nekem adta a „Jó Pásztor” nevet és a szolgálatát. Rögtön el is kezdtem gyakorolni ezt a tisztségemet, de nem külső művekkel, mert hisz ezekre ebben a korban még teljesen képtelen lettem volna. Inkább imával végeztem a Jó Pásztor tisztségét. Kértem Atyámat, kegyeskedjék meghívásával és kegyelmével a tévelygő juhocskákat visszavezetni aklomba. Valóban sokan futnak ide. Csak azok fejtenek ki ellenállást s nem tesznek eleget a hívó szónak, akik keményszívűek és a bűnben való megátalkodottságuk következtében nem követik az isteni kegyelmet. Ebben a pillanatban különösen a következőket kértem: adjon irgalmában annyi kegyelmet és erőt mindazoknak, akiket Egyháza pásztoraivá és a rájuk bízott lelkek vezetőivé jelölt ki, hogy szolgálatukat azzal a teljes szeretettel és buzgalommal lássák el, melyre Én fogom őket tanítani. A rájuk bízott juhocskákról számot kell majd adniok, ezért nem szabad a fáradságot, sem a nélkülözéseket kerülniök. Legeltetniük kell báránykáikat és kötelességük aklomban jól megőrizni. És ha szükséges, életüket is oda kell adniok, hogy a rájuk bízott nyájat megőrizzék. Mert Én vagyok minden pásztor Feje!... Atyám mindent megígért Nekem, és meg is valósítja, amit ígért. Sohasem mulasztja el, hogy mindazoknak, akik mint pásztorok szolgálnak, megadja a szükséges kegyelmet. Csak azok nem részesülnek ebben, akik béresekhez hasonlóan lépnek aklomba, mert ezeknek nem az a szándékuk, hogy nyájamat legeltessék és megőrizzék, hanem a kevélység, a hiúság és a nagyravágyás hajtja őket, hogy hivatalukat gyakorolják. Ezért tesz magukat méltatlanná az isteni segítségre s pusztulni engedik nyájukat. Habár Én, drága jegyesem, a Bennem lakozó Istenségem által, öröktől fogva tudok minden dolgot, – hiszen az örök Ige vagyok, aki emberséggel egyesült – most mégis minden rossz pásztor Szemem elé lépett és mondhatatlan kint okoztak Nekem. Mielőtt Én, az örök Ige, egyesültem az emberi természettel, képtelen voltam a szenvedésre.

És bár, mint Isten, mindent tudtam, semmi sem okozhatott Nekem kellemetlenséget, mert hisz mint Isten teljesen képtelen vagyok szenvedni vagy fájdalmat érezni. Ebben a pillanatban tehát azokat a pásztorokat láttam, akiknek nyájamat őrizniök kell. Láttam a jó pásztorokat és a vétkeseket, azokat a béreseket, akik nem pásztorok módjára öröködnék a nyáj felett, hanem mint a ragadozó farkasok, szétszórják a nyájat és rosszul bánnak vele. Milyen fájdalmat érzett Szívem a szétszórt és rosszul kezelt juhocskák láttára, akiket oly nagy fáradsággal kerestem és halálom által aklomba tereltem. Ezt a szenvedésemet is felajánlottam Atyámnak és kértem, hogy a nagy kín miatt, melyet éreztem, akadályozza meg irgalmában, hogy ilyen személyek lépjenek aklomba. És ha valaha megengedi, hogy a juhocskák büntetésére ilyen pásztorok kerüljenek a karámba, akik által a juhocskák léhák lesznek, a helyes útról letérnek és a mérges füvek legelőit keresik fel, úgy adja meg a juhocskáknak azt az erőt, hogy az ilyen büntetést eltévelyedésük engesztelésére viseljék el. A rossz pásztorok pedig adjon világosságot és kegyelmet, hogy megjavuljon. Ha azonban a rossz pásztor a kegyelmet nem használja fel, úgy szabadítsa meg az Atya a nyájat az ilyen farkastól, és pedig oly módon, mely az Ő nagyobb dicsőségére és a nyáj nagyobb üdvére válik. Különösen kértem, adjon mindig új kegyelmet és újabb világosságot azoknak a pásztoroknak, akik utánoznak és követnek Engem. Ezt tettem azokkal a pásztorokkal is, akik barlangomhoz jöttek. Mikor beléptek s amíg bent időztek, új kegyelmekkel és égi ajándékokkal teltek el.

Jézus tejet kér

Miután az első pásztorok elhagyták a barlangot, hogy nyájuk őrzésére visszatérjenek, egyedül maradtam szeretett Anyámmal és jegyesével, Szent Józseffel. Éhséget kezdtem érezni. Az élelemre mint „Ember”-nek volt szükségem, hogy Testem gyarapodhasson. Szenvedtem, jegyesem, mert táplálékra volt szükségem. Anyám – alázatosságból – nem kezdeményezte a szoptatást, hanem intésemre várt. Akkor akart anyagi táplálékot adni, amikor Én kívánom. A hidegen kívül, mely a zord évszak következménye volt – születésem után – éhséget is akartam szenvedni. Habár tüstént kaphattam volna élelmet, mégis egy ideig megtartóztattam Magamat, hogy érezzem az éhség inségét. Felajánlottam ezt a szenvedést Atyámnak és kértem Őt, adjon érte nagy kegyelmet mindazoknak, akik, mert igen szeretnek, utánzásom miatt tartózkodnak az evéstől és böjtölnek, mindenekelőtt pedig azoknak a tiszta lelkeknek, akik zsenge koruktól kezdve gyakorolják ezt az erényt. Kapjanak annyi kegyelmet, hogy ezt a szent erényt utánzásomra és saját hasznukra bírják folytatni. E gyakorlás azért szükséges, hogy általa más erényeket is megszerezzenek.

Ezért, mikor már éhes voltam s szükségem volt az élelemre, Anyám szívéhez szóltam s tejet kértem. Valahányszor táplálékra volt szükségem, észrevétttem vele. De gyakran kívántam hiányt szenvedni. Ilyenkor csak akkor engedtem meg, hogy Anyám észrevegye éhségemet, mikor már erősen szenvedtem. Szíve nagyon felindult volna; anyai szeretetének elviselhetetlen lett volna, ha látnia kellett volna, hogy ebben a zsenge korban mennyit szenvedek az éhségtől. Nagy lett volna a fájdalma, hacsak sejtette volna. Vágyta megsegítésemet, de mégsem adhatott volna tejet. Néha-néha megengedtem, hogy szenvedésemet megérezze. Engedtem, hogy észrevegye korai önmegtágadásomat. Azért tettem ezt, hogy ő a szenvedésben **társam** és mindenben tökéletes utánzóm legyen.

Jézus tejet vesz magához

Miután szeretett Anyám észrevette, hogy táplálékra van szükségem, nagy gonddal és szeretettel ölelt anyai keblére. Mily örömet éreztem, drága jegyesem, míg a tejet szívtam!... Ezt észrevette Anyám. Egyidejűleg eltelt vigasszal és örömmel s igen kellemes hangulatot érzett. Ugyanazt a vigaszt éreztettem vele, amelyet Én a tej ívása közben éreztem. Ez a vigasz

azonban telve volt keserőséggel Nálam is, Anyámnál is. Ugyanis arra az italra gondoltam már, melyet a zsidó nép fog Nekem nyújtani, hogy halálom óráján szomjúságomat oltsa s nagy keserőséget és fájdalmat éreztem hálátlanságuk és kegyetlenségük felett. Ez a fájdalom Anyám szívébe nyilallt.

„**Mennyire különbözni fog az utolsó ital, melyet a kereszten fogok inni – szoltam szeretett Anyámhoz – attól, amelyet te most először nyújtasz Nekem!**” – ... Bánkódó Anyám érezte, hogy ezek a szavak szívébe nyilallnak. Leírhatatlan fájdalmat érzett. Az örömet is, a vigaszt is, de a fájdalmat és keserőséget is felajánlottam Atyámnak. Kértem, hogy kegyességében ízleltesse meg az igaz lelkekkel Lelkének édességét és kellemességét. E fájdalom ereje által adja meg nekik azt a kegyelmet is, hogy a keserőséget és kellemetlenséget el tudják viselni. Azoknál a lelkeknél, akik erre a fokra eljutnak, vagyis, hogy ily kellemes édességet ízleljenek, gyakran sok szenvedés szokott előzően jelentkezni. Különösen arra kértem Atyámat, fogadja el engesztelésül kellemetlenségeimet azokért, akiket erre a fokra hívott meg, akik azonban önhibájukból és hanyagságukból nem érik azt el, mivel hívásainak és kegyelmének nem akarnak megfelelni. Nagy az ő hanyagságuk és ez igen visszatetszik Atyámnak. Egyébként Ő mindenben kiengesztelődött és hajlott minden kérésemre. Ha egy lélek el akarja érni azt, hogy megízlelje az isteni Lélek édességét, mindig hatalmas segítséget fog kapni, hogy ezt a kegyelmet elérhesse. S ha egy-egy lélek ezen a fokon hanyag, úgy Én már engesztelést mutattam be hanyagságáért. Amint ki akar bontakozni lanyhaságából, mindig hajlandónak fogja találni Atyámat, hogy átölelje és annak az édességnek és kellemességnek részesévé tegye, melyre vágyik.

Hálaadás

Mikor Anyám tiszta tejét, mint első táplálékot Magamhoz vettem, hálát adtam Atyámnak és köszönetet mondtam mindazokért az emberekért, akik ugyanabban az időben vettek táplálékot magukhoz. Különösen köszönetet mondtam azokért a hálátlanokért, akik, miután élveztek a Gondviselés által nekik juttatott ételt, adósok maradnak a köteles köszönettel. Mivel láttam, hogy ez a hálátlanság nagyon visszatetszett Atyámnak, azért e mulasztásokért kétszeres köszönetet mondtam. Kértem, hogy e hálaadásom által engesztelődjek ki miattuk. Mert különben méltatlanokká válnának arra, hogy Atyám szokott gondoskodásával tovább is istápolja őket. Tehát Atyám e dologban kiengesztelődött, mert a hálaadás, melyet elégtételül végeztem mindenkiért, mérhetetlen értékű volt. Különösen köszönetet mondtam Atyámnak a Vélem egykorú kisdedekért, akik képtelenek hálát adni, mivel még nem képesek értelmüket használni. Elfogadják a táplálékot, de nem mondhatnak érte köteles köszönetet. Habár tehetetlenségük felmenti őket a hálaadás kötelezettsége alól, mégis megdicsőítik Atyámat, s a maguk nevében is köszönetet mondanak Neki, mivel Én értük teljes szeretettel és hálával már megtettem ezt. Tudnod kell, jegyesem, hogy Én, valahányszor szeretett Anyám megszoportatott, mindig elvégeztem testvéreim nevében is a hálaadást. Senkit sem zártam ki. Hogy ez mennyire tetszett Atyámnak, azt ígéreteiből következtetheted. Mindenkiel kiengesztelődött, még a leghálátlanabbakkal szemben is. Megígérte Nekem, hogy isteni gondoskodása mindenkinek megadja mindazt, ami az élet fenntartására okvetlenül szükséges, még akkor is, ha bűnösök és hálátlanok. Valóban láthatod, hogyan bizonyítja be isteni gondoskodását. Még a legméltatlanabb és legvétkesebb bűnöst sem zárja ki. Igen, éppen legnagyobb ellenségeivel szemben mutatkozik a legszeretőbb Atyának.

Tudd meg, jegyesem, hogy Én ezt a hálaadást nemcsak akkor végeztem el, ha ételt vettem Magamhoz, hanem minden más cselekedetnél is, így például: **alvás előtt és után!**... Mivel a hálaadásról beszélek, tudtadra adom, többi hálaadásomat is.

A gyermek Jézus napirendje

Reggeli pitymallat előtt végeztem köteles hálaadásomat Atyámhoz, miután Testem kipihente magát. Különösen azoknak a testvéreimnek nevében adtam Neki hálát, akiket kegye megőrzött az éjszakán s minden bajtól és a hirtelen haláltól megoltalmazott. Megköszöntem, hogy sértetlenül érhatték meg a reggelt. Miután ilyen egyetemes köszönetet mondtam, különösen azok helyett adtam hálát Atyámnak, akik elmulasztják megadni a köteles köszönetet életük fenntartásáért és elfeledik lelküket hálás és üdvös gondolattal az égre emelni. Miután azokért az igaz lelkekért, akiket kegyelemben megőrzött, mélységes hálát adtam, bocsánatot kértem azokért a bűnös lelkekért, akik éjjel megbántották Őt. Magamat ajánlottam fel szenvedésre és halálra, hogy az isteni Igazságosságot mindeme bűnökért kiengeszteljem. Keserves sírásra fakadtam, az emberek bűnei miatt. E felett érzett fájdalmamat engesztelésül ajánlottam fel Atyámnak. Azután arra kértem Őt, szabadítson meg kegyességében e napon mindenkit, minden bajtól; mindenekelőtt azonban attól, hogy Őt megbántásák. Különösen azokért a hanyagokért könyörögtem, akik álmukból felkelve, munkába mennek, a nélkül, hogy csak egy rövid ideig is imádkoznának Atyámhoz. Oltalmazza meg őket minden bajtól ezen a napon is. Atyám nagyon örült imáimnak. Páratlan szeretettel fogadta. Mindig hajlandónak mutatkozott mindazt megtenni, amire Őt kértem. Annyira szeret, hogy semmit sem tagad meg Tőlem és nagy tetszését leli Bennem.

Ugyanezt tettem este, elalvás előtt. Kértem, kegyessége szabadítson meg mindenkit minden bajtól; mindenekelőtt a bűntől. Mindazok nevében hálát adtam Neki, akiket irgalmában e napon minden bajtól megoltalmazott, különösen azoknak a hálátlanoknak nevében, akik ezt nem tették. Az volt a szándékom, hogy kárpótlásul, mindenkiért imádkozom. Bocsánatot kértem Tőle minden sértésért, melyet e napon tőlük elszenvedett. Láttam minden bűnöst. Nagy kínt éreztem e miatt és arra vágytam, hogy Véremet ontsam az isteni Igazságosság kiengesztelésére. De mert még nem adhattam Véremet, könnyeket ontottam. Ezeknek is nagy volt az értékük, s igen tetszettek Atyámnak. Hogy fájt, drága jegyesem, midőn az állandó megbántásokat megláttam! ... Ezekkel szünet nélkül bántják jó Atyámat.

Mélyen bánkódtam azon, hogy e napon is annyi bünt kellett Atyámnak elszenvednie az emberektől. Ugyanez volt az éjjel kezdetén. Láttam, hogy a sötétséget, melyet Atyám az emberek pihenésére rendelt, hosszú pórázra eresztett szabadsággal megbántására használják fel. Éjfélkor magasztaltam és dicsőítettem Atyámat s mindenki nevében mély hálát adtam Neki. Mivel ez olyan óra, melyben a legkevésbé dicsérik Őt, – hiszen ebben az időben a legtöbb ember alszik vagy bűnnel bántja meg Őt, – így e dicsérettel mintegy kárpótlást nyújtottam valamennyiükért. Kértem az Atyát, engesztelődjék ki irántuk hathatósan, különösen olyan dolgok miatt, melyek a legtöbb megbántásnak az okai. Mindezekért elégtételt adtam Neki. A bűnök nagysága szerint, kisebb vagy nagyobb mértékben szomorkodtam. Ezt az imanapirendet egész életemen át betartottam. Minden órában, sőt minden pillanatban tettem és kiérdemeltem valamit, testvéreim számára. Hálátlanok voltak Irántam, s mikor megláttam hálátlanságukat, annak ellenére, hogy annyit aggódtam értük, ez mindig nagy fájdalmat okozott Nekem.

Jézus vére ontására vágyódik

Így telt el pár nap az Életemből. Minden órában szenvedtem valamit; hol az éhségtől, hol a hidegtől. Mégis arra vágytam, jegyesem, hogy Véremet onthassam. E szenvedéseimet Atyámnak ajánlottam. Irgalmára kértem, fogadja el engesztelésül a több szenvedésre irányuló kérelmemet és kívánságomat azokért, akiknek szenvedniök kellene, – az isteni Igazságosság kiengesztelése végett, – azonban a vezekléstől erőnek-erejével menekülnek, örömök után

szaladgálnak, holott a szenvedési lehetőségeket kellene keresniök. E vágyamat legfőképpen azokért a tiszta lelkekért ajánlottam fel, akik keresik a szenvedést, hogy Engem utánozhassanak. Kértem Atyámat, adjon nekik erőt és kegyelmet, hogy ebbéli vágyukat megvalósíthassák. Ily módon nagyobb érdemet és dicsőséget szereznek Atyámnál. Ő is örült nekik és mindent megígért. Sokan vannak olyan tiszta lelkek, akik keresik a szenvedést; akik gyötrik magukat, és jobban örvendenek a szenvedésnek, mint a bűnösök örömeiknek. Atyám különös kegyelmet ad nekik, természetesen a Hozzá intézett kéréseim és ígéreteim következtében.

Midőn így a többszenvedés után vágyakoztam, minden pillanat alkalmat adott erre. Láttam Anyám nagy szegénységét és jegyesének, Szent Józsefnek igen nagy szomorúságát, mivel ő is átérezte mindkettőnk nélkülözéseit. Nagyon fájt Szívemnek, hogy Miattam két ártatlan lélek ilyen szorongatott helyzetbe került. Arcom vidámságával és szeretetteljes mozdulatokkal vigasztaltam őket. Így mutattam meg szeretetemet s jelenlétem bájával és szeretetem rokonszenvével felejthetetlen mennyei édességben részesítettem szívüket. Kértem Atyámat, kegyeskedjék e leereszkedésem miatt mindazokat a lelkeket megvigasztalni és dédelgetni, akik mert szeretnek, szenvednek Értem. Azt a szenvedést is felajánlottam Atyámnak, melyet fájdalomuk láttára éreztem, és kértem Őt, hogy adja meg szomorúságomért mindazoknak bőséges segítségét és kegyelmét, akik szegénységük folytán szenvedésre vannak kényszerítve és abban a veszedelemben forognak, hogy helyzetük miatt elvesztik a szükséges türelmet s ezzel a keresztjükért kijáró érdemeket is. Kértem, hogy állhatatosak maradhassanak szenvedéseikben, s így váljanak méltóvá a mennyországra. Atyám nem mulasztja el, hogy megtegye azt, amire kértem. Valóban, bárki láthatja, mennyi szegény ember él elégedetten szegénységében és nélkülözésekben, jóval elégedettebben, mint a gazdagok feleslegükben. S ha valaki türelmetlenül viseli el szegénységét, és nem állja, hogy nélkülözések között éljen, úgy ez azért van, mert nem akarja teljesíteni Atyám akaratát. Maga akarja önmagát megfosztani ettől az érdemtől. Pedig Atyám bőségesen adna erőt és kegyelmet erre.

A pásztorok látogatásai

Mindennap fogadtam az egyszerű pásztorok látogatását. Ezért, egyre-egyre több, új kegyelemmel és erővel töltöttem el lelküket. Emberségem láttára, melyet hittel és szeretettel imádtak, mindegyre nagyobb világosságot adtam nekik. Mert láttam állhatatosságukat, nem mulasztottam el arra kérni Atyámat, hogy mindenki, aki szeretettel és hittel eltelve jön Hozzá, hívásomra követni is bírjon Engem. Arra is kértem, adja meg nekik a kegyelmet, hogy nélkülözéseiket és kényelmetlenségeiket le bírják győzni, ahogy ezt ezeknél a jó pásztoroknál is megtette. Ők ugyanis, mikor látogatóba jöttek, nem törődtek a hideggel, sem a rossz idővel, sem más egyéb akadállyal.

Az Üdvözítő növekvő vágyat érez, hogy Vérént ontsa

Mikor Életem nyolcadik napja közeledett, növekedett Bennem a nagy vágy, hogy testvéreimért Véremet ontsam. Miután annyi könnyet ontottam s annyi szenvedést viseltem el, eljött végre körülmetéltetésem forrón várt napja.

Jézus utánzásra buzdítja jegyesét, M. Cecíliát

Figyelmeztetlek, jegyesem, hogy jól ügyelj mindarra, amit neked eddig elmondtam. Mert azt kívánom, hogy utánozz Engem; legfőképpen a szenvedésben és felebarátaid iránti szeretetben, Atyám akaratának teljesítésében, a magad lealázásában és különösen az

alázatosságban, mely oly kitűnő erény. Ezt értékeld nagyra! Minden igyekezeted erre irányuljon.

Ne késlekedj mindenki előtt megalázni magadat, hiszen Istenedet állatok között, a nyomorúságos jászolban annyira lealázottnak és mert nagyon szeret téged, oly szegénynek látod. Vedd figyelembe Istened szent fölségét, Aki íme, istállóban lakik, s így tüstént szegyenkezni fogsz!